

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

K. Bahadır

Aklaba

Kurbanda :
ZAM SÜRÜSÜ !

1969 yılı ikramiye planı:

11

MİLYON LİRA

*

Sayın Mevduat Sahiplerine
bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 356 — 32)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 10 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Şubat 1969

BAYRAMLAR DA

ÇOCUKLUĞUMUZUN bayramı, anılarımızın renkli camkâmı içinde tazeliğini hiç kaybetmeden durur. Sabah erken kalkılır çocukluk bayramlarında... Pırıl pırıl boyalı pabuçlar, yeni elbiseler giymek için.. büyüklerin elini öpmek için.. ak saçlı ninelere, dedelerden bir gülücük almak ve:

— Nice bayramlara yavrum, el öpenlerin çok olsun.. sözünü işitmek için.

Bir serçe kuşu kadar tasasız, bir kırlangıç kadar özgür bayramlardır bunlar... Havada uçan bulut, bahçedeki ağaç, eve gelen misafir, komşu kızın sarı saçları, köşe başındaki çeşme, bayram salınacağı, ve okul tatili... Sanki üç dört gün size sunulan bir karışık tatlıdır ki lezzeti hâlâ damagınızda... Ne bir sorum duygunuz var, ne bir kaygınız... Sabahdan akşama kadar koşmak, oynamak ve hattâ yaramazlık yapmak hakkınızdır:

— İlişmeyin çocuğa, bayramdır... sözü geçerli bir vizedir her kapıyı açan... Kömürlükte saklambaç oynar, bahçede köşe kapmacaya dalar, sandık odasında kutuplara seyahate çıkarsınız. Anneniz bir müşfik kadın, babanız bir tatlı adamdır bayram günleri...

— Ah, hiç bitmese.. dersiniz.

Bayram gelirken sabırsızlıkla beklenir, giderken hüznle uğurlanır çocukken:

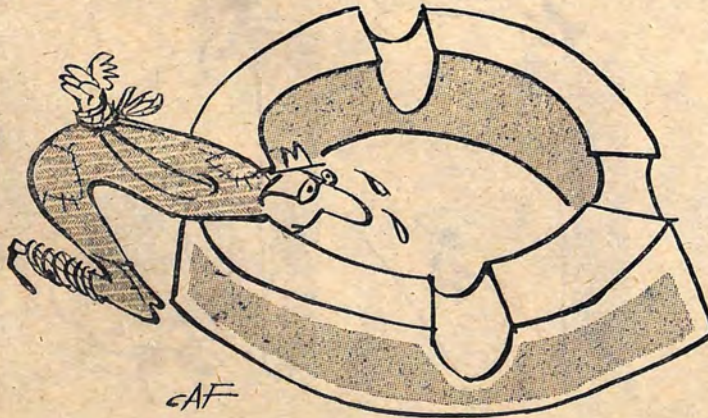
— Bir daha ne zaman bayram?

— Gelecek yıl yavrum!

Gelecek yıl, bir asır demektir küçücük kafanızda...

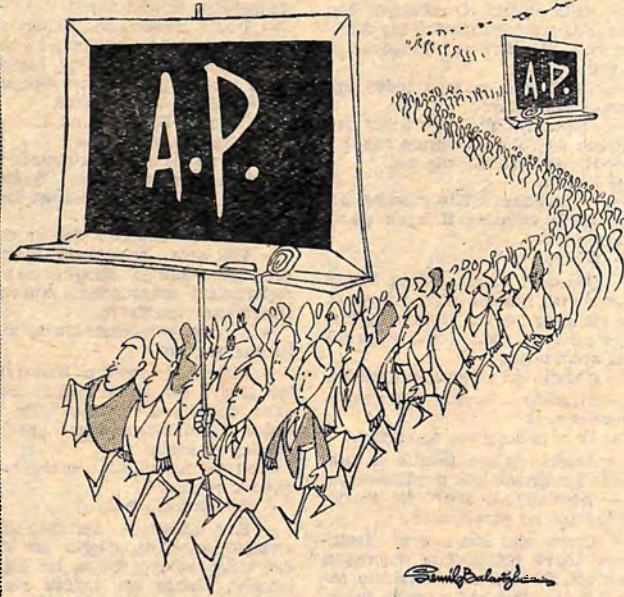
— Niçin daha önce gelmiyor?

— Mümkün mü yavrum!..

ZAMLARIN İLK KURBANİ!

— Öğretmenler «Eğitim yürüyüşü» yaptı. —

KARA TAHTA!..

— Bir şeker daha yiyebilir miyim?

— Tabii yavrum, ama mideni bozacaksn..

— Anne okul hiç olmasa..

— Olur mu hiç, okuyup büyük adam olacaksın..

— Ve olunur «büyük adam»... Büyük adam olununca «büyük adam» bayramları birbiri ardından sökün etmeye başlar:

— Hanım, gene ne çabuk bastırdı bayram, ne yapacağız?

— Vallahi kızı bir manto lâzım.. Geçen gün «anneciğim artık arkadaşlarımdan utanıyordum» diyordu. Ben de üstümden şu paçavrayı atayım artık.. Küçüğe bir pabuç alalım.

— Ne diyorsun sen hanım, banknot matbaası mı işletiyoruz biz?

Kasaba, bakkala, manava borç... Ev kirası askıda... Bayram sabahı çat kapı çöpçü:

— Kaç para verelim?

İHTİYARLAR!

— Elli kuruş yeter..

— Delirdin mi ayol sen, elli kuruşu dilenci beğenmiyor artık..

Çat kapı postacı, çat kapı bekçi, çat kapı bakkalın çırağı, sonra manavın, sonra kasabın:

— Bey amca elinizi öpeyim...

— Nice bayramlara oğlum...

Bahşis, bahşis, bahşis... Borç, borç, borç... Sıkıntı, sıkıntı, sıkıntı... Nezle mendili gibi buruş buruş bir günün sonunda akşam yatağa turşu gibi girilir:

— Oh yahu, birinci günü atlattık..

— Bey, çocuğu yarın lunaparka götür..

— Neden o?

— Büyüdü artık.. komşunun çocuğu gitmiş, görmüş, anlatmış bizimkine.. yerinde duramıyor.

— Otursun oturduğu yerde ke-rata!

— Günah ayol.. bir bayram se-vindireceksin yavrucağı...

Çocukluğun o güzelim bayramları nasıl da çirkinleşir, nasıl da bozulur, nasıl da başbelası olur. Yaşlandıkça iç çekmeye elverişli bir ahbap aranır, başlanır gırgı-ra:

— Şimdikiler de bayram mı canım, bayram bizim çocukluğumuzda idi...

— Hakkın var, o zaman herkes kendini, bayram da bayramlığını biliyordu. Hele bir keresinde rahmetli babamdan bir tokat yemiştim..

— Nur içinde yatсын! Yaman adamdı, çok sertti, ama iyiydi...

Bir serçe kuşu kadar tasasız, bir kırlangıç kadar özgür çocukluk bayramları, insan büyüdükçe yok olur. Ne havada buluta bakarsınız artık, ne komşu kızın sarı saçlarına... Köşe başındaki çeşmenin suyu kurumuştur.. bayram salınacağı bir gemiden denize indirilmiş cankurtaran sandalı gibi dalgalanır.. bahçedeki ağacı mümkün olsa kesip odun diye sobaya atacağınız gelir.. Her bayram yaklaşıırken:

— Ne yapıp da iki ucunu bir araya getirebilsek? diye düşünür, ve her bayram uzaklaşıırken:

— Oh, bunu da atlatabildik.. diye rahat bir nefes ahırsınız.

Ne garip şeydir sevgili okurlar, ne garip şeydir ki bayramlar da insanlar gibi yıllar geçtikçe ihtiyarlıyorlar.

AKBABA

AKBABA

Sevgili okurların Kurban Bayramlarını kutlar, mutluluklar diler.

HEP canlılar ruh çağırarak de-
ğiller a... Bu kez de, ruhların
canlı çağırarakları tutmuş.

— Ey kişi oğlu kişi... Boşsan gel,
soracağım bişi... diye derinden gelen
ses önce pek aldırış etmedim. Fa-
kat «Boşsan gel» çağırısı üstelenince
de, boşveremedim. Garanti beni ça-
gırıyordu. Zira bizim memlekette
işsiz insan çoktur da, benden başka
boş insan yoktur. Herkes bir şeyin
mücadelesinde...

Bu nedenle fazla uğraştırmadım
tanımadığım sesin sahibini. O daha:

— Ey kişi oğlu kişi... derken, ben:

— İşte geldik! diye paldır küldür
attım kendimi sesin geldiği yere.

Masayı andıran bir bulutun çevre-
sinde, dumana benzer üç dört gö-
rüntüden ibaretti çağırılar.

— Geldi, geldi! diye sevinçle bir-
birlerinin boyunlarına atıldılar.

— Geldik, dedim. Kiminle görüşü-
yorum?

— Yoo, dediler. Madem geldin, is-
ter istemez oyunun kurallarına uya-
caksın. Biz soracağımız, sen de bizim
sorduklarımıza cevap vereceksin.

— Ne yapalım, başa gelen çekilir...
Sorun bakalım.

— Bıraktığımızdan bu yana mem-
lekette bir gelişme var mı?

— Kim olduğunuzu söylemezseniz
bu sorunuza cevap vermem, dedim.

— Neden?

— Devlet sırrını tanımadığım kim-
selere açıklamış olurum da, ondan.

— Ülkenin siyasi ve iktisadi duru-
munu sizden başka kimse bilmiyor
mu?

— Elbette bilmiyor. Öyle önüne
gelene sır açılır mı? Bilenler sade-
ce, NATO ülkeleri, Ortak Pazar ü-
yeleri, Dünya Bankası ilgilileri, Ba-
rış Gönüllüleri ve bunlara benzer
bazı kuruluşlar...

— Neyse isimlerini kulağıma fısılda-
dılar da, içim rahatladı. Yaptıkları
devrimlerle tarih olmuş kimselerdi
karşımdakiler. Biri sordu:

— Kimlerden kurulu bu saydığın
birlikler?

— Bir solukta isimlerini sıraladım.

— Bir zamanlar bizim için «Avru-
pa'nın hasta adamı» diyenler öyle
mi?

— Galiba...

— Kanıları değişti mi? Şimdi ne
yapıyorlar?

— Şimdi omralimizi bozmamak i-
çin «Aslan gibisiniz maşallah» diye-
rek ilaç ve gıda yardımı yapıyorlar.

Kısa süren bir sessizlikten sonra,
bir başkası sordu:

Ey kişi oğlu kişi !..

Vedat SAYGEL

— Cumhuriyet ne âlemde?

— Valla, dedim, Cumhuriyet hep
aynı... Ağırbaşlı tutumunu hiç de-
ğiştiriyor. Diğerleri işi piyancıculuğa
vurdular.

Görüşüklerim, sevinçlerinden zıp-
lamaya başladılar.

— Oh oh... Cumhuriyet bir şey
olmasın da... Politik durum nasıl?

— Hangisi? İç mi, dış mı?

— İkisi de...

— Dış politikada 1954 yılından be-
ri her altı ayda bir Kıbrıs'a çıkar-
ma yapıyoruz...

— Çıktınız mı?

— Çıkmadık henüz. Dünya barışı-
nı korumak için son anda cayıyoruz.

Bu günlerde ise, iki yakamızı bir a-
raya getirecek olan Boğaz Köprüsü
için kredi arıyoruz.

— Köprü mü? O neye yarayacak?

— Memleketin toptan kalkınması-
nı sağlayacak.

Akulları yatmamıştı, açıkladım:

— Anadolu halkını işsizlik ve sefa-
letten kurtarmak için düşünüldü bu.

— İstanbul'daki köprüden Anado-
lu halkına ne yararı var?

— Olmaz olur mu canım? İstan-
bul'a köprü yapılacağını duymayan
kalmadı. Daha şimdiden herkes na-
sıl bir şey olacağını merakla bekle-
yip duruyor. Köprü yapıldı mı ya-
pıldı, geçiş ücretli olacak. İstanbul'a
gelen gurbetçiler köprüden geçebil-
mek için çaresiz kendilerine önce bi-
rer iş bulacak. İş bulunca, para ka-
zanacak. Para kazanınca bir kısmı-
nı yiyip, bir kısmını arttıracak. Son-
ra o arttırdığı parayla günün birin-
de memleketine dönüp, parasız hem-
şehrileri için yeni iş yerleri açacak.

— Olacak gibi değil ama, neyse...
Memleketin Asayışı nasıl?

— İyidir hamdolsun. Eşkiyamız
yol kesiyor, sahtekarımız para bası-
yor, komandolarımız okul basıyor!
Baskı tekniği bakımından dünyanın
en ileri ülkesi haline geldik.

— Oh oh... Diğer teknik konular-
da da iyisinizdir inşallah!

— İyi ne demek? Tarihimizin en
parlak devrinin yaşıyoruz. Nükleer
silâhları azaltma anlaşmasını imza-
ladık.

— Nükleer silâhımız da var mı?

— Yok ama anlaşmada imzamız
var. Sonra kazaya uğrayan uzay a-
raçlarındaki astronotları kurtarma
anlaşmasını imzaladık.

— Yardıma gönderecek uzay ara-
çlarımız var mı?

— Düşen astronotları kurtarmak
için itfaiye ekiplerine sağlam bran-
dalar dağıttık. Dut toplar gibi ha-
vadan düşen astronotları yakalay-
yacaklarıvereceğiz.

Canlı çağırın ruhların sevinçlerine
diyecek yoktur.

— Tıp alanında nasıldır?

— Her milletten ileriye! diye
sevinçle bağırırım. Eoğlu bir kişi-
den aldığı böbreği başka bir kişiye
takıyor; bizde bir kişiden alınan
böbreğe üç beş kişi sahip çıkıyor!

— Aman ne iyi, ne iyi... Sanayi-
de?

— Bir nazar boncuğumuz eksik.
Topluğın yapıyoruz. Zincir yapıyo-
ruz. Kıbrıt yapıyoruz. Hele montör-
lükte cihana bedel. Dışardan gelen
küçükük parçaları birbirine ekleye
ekleye otomobil yapıyoruz, kamyon
yapıyoruz, traktör yapıyoruz...

— Ekilecek topraklarımızın azal-
dığını söylediler, doğru mu?

— Halletmiş onu söyleyen! Tarım
Bakanımızın araştırmaları sayesinde
öyle verimli bir tohumluk bulduk
ki, görenin dudakları uçukluyor!

— Diğerlerinden ayrı bir özelliği
mi var bu tohumluğun?

— Elbette var. Tohumu Anadolu'

ya ekiyoruz, mahsulü taa Amerika'-
da biçiyoruz!

— CHP, hâlâ duruyor mu?

— CHP'siz memleket olur mu bi-
rader? Elbet duruyor.

— Ülkeyi yine o mu yönetiyor?

— Hayır. Muhalefetin demirbaşı
oldu artık o. Ana muhalefet partisi
diyorlar şimdi.

— Muhallif oluşunu anladık ama,
analığı nereden geliyor?

— Sık sık yavrulamasından...

— Plânlı bir çalışmayla istediğiniz
hedefe varmak daha çabuk olur.

Milletçe elele verip böyle bir sis-
temli çalışmaya neden yönelmiyor-
sunuz?

Pek çok işler başarmış olmanın
gururu ile göğsüm kabardı:

— Onun gereğine çoktan inandık
da, kendimize beşer yıllık plânları
yaptık, dedim.

— Yararını gördünüz değil mi?

— Görmez olur muyuz? Her şeyi-
miz öylesine düzene girdi ki, sor-
mayın. Önce işlerimize açıldı.

— Açılır ya... Fabrikaları mı ço-
ğalttınız?

— İşçimiz yok ki, fabrikaları ço-
ğaltalım.

— İşçiler ne oldu?

— Döviz tasarrufu için kimini Al-
manya'ya gönderdik, kimini Kana-
da'ya, Avustralya'ya gönderdik. İş-
siz azalınca memlekette para çoğal-
dı. Para çoğalınca da eğlence yerle-
rinin işleri bir açıldı, bir açıldı, bu
sefer de sanatçı kıtlığı başgösterdi
ülkemizde...

— İşçi ihracının yanı sıra memle-
kete sanatçı ithal ediyorsunuz zaar.

— Yok, sanatçıyı içimizden yetiştir-
tiyoruz. Perdede yıldızı söneni sah-
neye çıkarıyoruz, sahnede yıldızı sö-
neni şarkıcı yapıyoruz.

— Şarkıcılar da ihtiyacı karşılamı-
yor demek?

— Aman efendim nasıl karşılasın?

Eksikliğini bile duyuyoruz. Şarkıcı
ilânda kullanıyoruz, reklâmda kulla-
nıyoruz, eğlencede kullanıyoruz. Bir-
birmizden su isterken bile makam
üzre şarkıyla istiyoruz. Bu yüzden
şarkıcı açığını kapatmak için ses
güzelliğine falan baktığımız yok.

Hapşırarak için ağzını açan şarkıcı
yapıyoruz.

— Gençlik ne âlemde, gençlik?

— Hangi gençlik?

— Eskiden gençlik dendi mi, bir
zümre gelirdi akla. Şimdi o da ço-
ğaldı demek...

— Çoğaldı tabii... Şimdi AP. genç-
liği var, CHP. gençliği var, MP,
CKMP, GP, herşeyin gençliği var.

— Ne yapıyor bunlar?

— Kimi bildirir yayınlıyor, kimi
komando talimi yapıyor, kimi boy-
kot yapıyor, kimi de judoya çalışı-
yor.

— Demek birbirinize iyice girdiniz
ha?

— Girdik. Hem öylesine girdik ki,
ayırarak için Toplum Polisi bile pek
bir şey yapamıyor!

— Peki, bu durumda karşısında po-
litikacılar ne yapıyorlar?

— Onların işleri başlarından aş-
mış. Bizimle uğraşacak vakitleri mi
var? İnönü, İtîdal tavsiye ediyor. De-
mirel «Demokrasilerde böyle şeyler
olur» diyor. Türkeş, «Bu memleketi
Ergenekon aslanları kurtaracak» di-
yor. Bölükbaşı, hükûmeti korkaklık-
la itham ediyor.

Sonunu getirmeden sordu biri:

— Yahu bir de Kasım Gülek var-
dı. O ne yapıyor?

— Sahne komikliği ile şarkıcılık
için kendine yapılan teklifleri ince-
liyor.

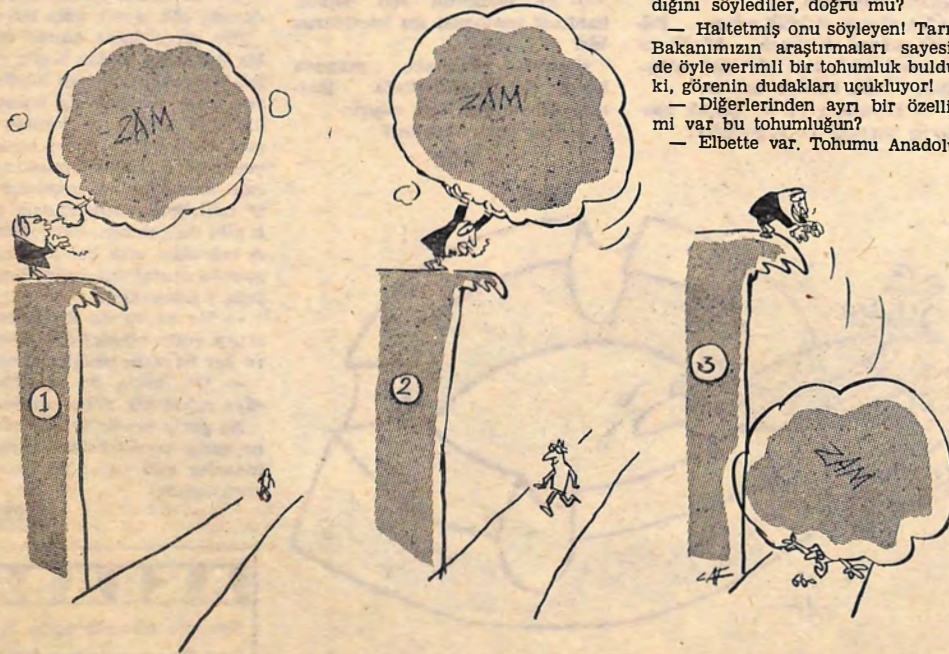
— Oooh! diye derin bir nefes al-
dılar hep bir ağızdan. İyi ki bugün-
leri görmeyen ölmüşüz!

Kalktılar.

— Hazır buraya kadar gelmişken,
gittiğiniz yere beni de götürsenizle,
dedim.

— Yoo, dediler. Senin daha çokook
çekmen gerek. Onun için yine geldi-
ğin yere döneceksin!

Vedat SAYGEL

Sigara fiyatlarına zam yapıldı. — Gazeteler —

Ankara

MECLİSTEN FIKRALAR :

İki senatör güllüyordu...
Başbakan, Senatodaydı. Oturmuş, sabırla kürsüye inip çıkan oratörleri dinliyordu.

Ve iki senatör güllüyordu...
Biri, bu neşenin sebebini sordu... Tartışmalar neşe havasında geçmiyordu Senatoda.

İki senatör, Başbakanın etrafını gösterdi...

«Etrafı»:
Hüsamettin Atabeyli: YTP'den gelme.

Seyfi Öztürk CKMP'den gelme.
Hasan Dinçer CKMP'den gelme.

Selâhattin Kılıç: CHP'den gelme.
Orhan Alp: MP'den gelme. v.b...

Hepsi şimdilik AP'liydi... «Yook, ebediyete kadar AP'liyiz» diye gürlerler, ama gürlemelere karnımız tok!

Onun için iki senatör güllüyordu...
Onları da bir atasözleriyle keselim Akbabam:

«— Gülme komşuna...»

TEVETOĞLU'NUN ANLAŞMASI :

Geçenlerde portresini sunmuştuk... Hafifti portre. Yakından tanımınca Tevetoğlu son derece ilginç... İstedğini biliyor... İstedğini, sen istiyor musun? Yooo... Ama, o kadar fikir-yat bulutları üzerinde içtenlikli içtenlikli uçanları gördüm ki, iki ayağı yerde, çıkarların savunmasını açık açık yapanlar hoşuma gitmeye başladı...

Millî Birlikçiler yazık, tuhaf bir kompleks içinde. Gene özlerni iyi idare ediyorlar... Ben olsam daha da bocalardım. Düşünün, hâlâ genç adamlar bunlar. Devletin dizginlerini birbuçuk mu, iki mi koca sene elerinde tuttular... Sonra dizginsiz devam ettirer hayatlarına... Her dakika çevre onlara, «Ah dizgiin vah dizgin, seni neden elden bıraktım ki?» diye dövündürdü içten... Karşılarında iki büklüm olanlar, olanca diklikleriyle dikildiler... İki büklüm olanlar pek muhabbetli değillerdir biliyorsunuz... Tanrı dikleşmeye fırsat verirse...

Şimcik itilince, kakılınca, horlanınca, irkiliyorlar... Niye?

Tevetoğlu, kürsüdeydi. Veriyordu, veriyordu Millî Birlikçilere... O Millî Birlikçiler de, yüreklerinin ve vücutlarının yağları erimiş, zor oturuyorlardı sıralarında, kendine bunca hâkim Osman Köksal bile zordaydı.

AP'iler de «çoğunlukta» olmanın keyfini toptan ve miskal miskal çıkarıyorlardı her zamanki gibi...

Senato'ya, ak ve dalgalı saçlı, o-turduğunda yakışıklı (ayakta görmedim), Lütfi Tokoğlu başkanlık ediyordu. Bütün, görünüşteki temkinine rağmen, onun da Millî Birlikçileri kalbinde taşımadığı belliydi... («Benim için her sayın senatör birdir» lâkırdıları herkesin yüz cebinde kalsın, bir ana bile çocukları arasında ayırım yapar!...)

«Hırpalamasının» bir yerinde, «Suphi yoldaş» diye bir lâf etti...

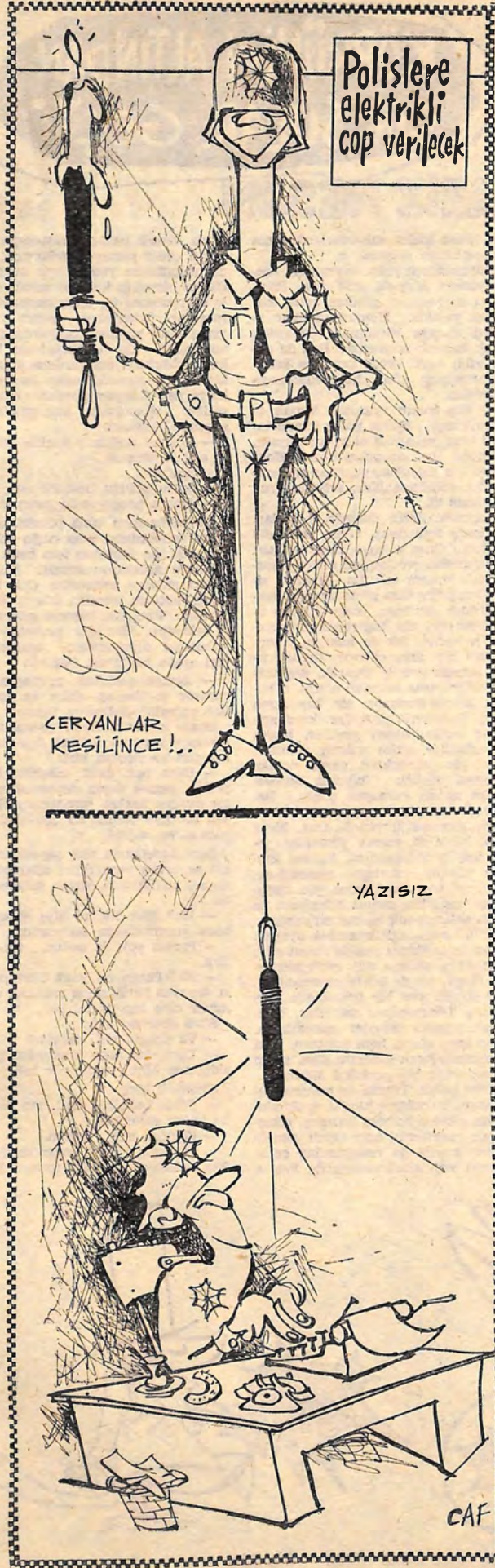
Suphi Karaman'ın bütün vücudundaki kan, Millî Birlikçilerin vücudundakiyle birleşti ve kara kalın kaşlı senatörün tepesine hücum etti... Fırlattı ayağa:

«— Üsül üsül» diye...

Üsül, nerdeydi ki, ses etmedi?...

Ak saçlı yakışıklı Tokoğlu teskin yoluna gitti, ama...

«Siz de bu şerefli mevkide oturursanız bir gün, görevinizin huzuru korumak olduğunu göreceksiniz» gibi paşa paşa, güzel güzel, giyinik giyinik lâflar edip «Sonunu beklemesini» de telkin etti hafiften. Son geldi. Yakışıklı, tuz biber saçlı başkan, kelimelerin üstüne ağır ağır basa basa sordu, hazırlıklı ve pazarlıklı:

Mektubu

«— Yoldaş Suphi'den kimi kasdettiniz sayın senatör?»
Tevetoğlu, iki elle örtmeyeceği bir şişeden sevinç kaçıran gibi, kelimelerin üstüne ağır ağır (ezildi kelimeler) basa basa, anasından yeni doğmuş süt kuzusu masumiyetiyle cevap verdi:

«— Bundan kırkyedi yıl önce, Atatürk'e suikast tertip eden Mustafa Suphi'yi kastetmiştim...»

Ve Suphi Karaman, içini kemire kemire cevabından vazgeçirildi...

Dostum arkadaşım, sonunu bekleyemez miydin?... Politikacı taktiğinin daha «A» sı, «B» sı... Ya «Z» sini kullanana karşı n'apacaksın, kara kaşlı Suphi Karaman?...

Lütfi Tokoğlu... Öyle değilse bile, dansıklı dövüşüklü hissini veriyordu fazlaca... Belki yanıyordum...

Bl'daha işin sonuna kadar bekle Karaman kardeş. Soğukkanlılık iyi şeydir... Tevetoğlu'ndan azıcık örnek alsana! Kılı kıpırdamıyor... Sanki hiddeti bile organize, şiddeti bile organize. Organizasyon iyi şeydir!

PERİHAN HATUN :

O zamanlar Doguda, bir kadının tanıklık için bile mahkemeye gitmesi, ayıp sayılırmış... Bir eşkiyanın anası varmış, (adını unuttum eşkiyanın) Perihan hanım. İki oğlu daha varmış, onlar da eşkiya...

Bir gün mahkemeden Perihan hanımı çağırılmışlar tanıklık etsin diye... Perihan hanım kıpırdamamış, üstelik de burun nefesiyle «cenderme» dediği jandarmacağı kovmuş... Gene gelmişler, muamelesi değişmemiş: «Gitmem de gitmem...»

Nihayet bir hemşehrisini yollamışlar yumuşatmak için Perihan hanımı...

Üç eşkiya anası, yaşamış ve dost olmayan kara gözleriyle süzmüş onu ve:

«— Oğul» demiş, «yorulma... Bir cendermeyle, iki cendermeyle, dört cendermeyle, Perihan hanımı mahkemeye götürmezler. Ne zaman ki iki tabur asker gelir, üç oğlumla savaşırlar, onlar da savaşta can verirler, eh, o zaman Perihan hanım mahkemeye belki gider...»

O küçücük, o bumburuşuk, o üç eşkiya anası Perihan hanımı tanımak isterdim, gurur üniversitesinde profesör kılmak için... Böyle mektepler lazım.

Şimdi Perihan hanım bu...

Hikâyeyi, başına toplanmış AP'li senatörlere Kinyaz Kartal Ağa anlatmış... Biliyorsunuz Van milletvekilidir. On çocuk babası diye adı bazan geçer gazetelerde.

Kinyaz Kartal ile Bitlis milletvekili Gebeloğlu (Pat ve Patason gibi hep beraberdirler), Başbakanı dinlemek için Senato'ya girmişler...

Daha Başbakan ağzını açar açmaz alkış tutmuşlar... Dışardan gazel okumak yasak... Bilmiyorlarmış onlar... Her yerde fermanlarının hükmi geçer sanırlarmış...

Alkış tutunca da Millî Birlikçiler çileden çıkmış... «Dışarı, dışarı» diye bağırmışlar... Ağa gene alkış tutmuş... Etrafına AP'iler toplanmış mesele çıkmasın diye... Ağaya anlatmak istemişler ki protokol başkadır, yaptığı başka...

«— Sonra» demişler, «seni dışarı çıkarırlar...»

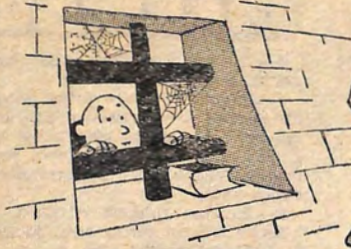
Tabii her iki taraf parsılar gibi birbirini pençelemeye hazır:

«— Bilmiyordum... Pardon... Bir daha yapmam» yerine, Ağamız, Perihan hanımın hikâyesini anlatmış teskinlere oturduğu yerden...

Hikâye çok sempatik ağam ama, sen Perihan hanım değilsin... O ne dağını bıraktı, ne törelerini, ne de senin gibi düzlüğe indi...

Kadınlar daha iyi, daha sağlam, daha has!...

Nimet ARZIK

KÖPRÜNÜN ALTINDAN ÇOK SULAR GEÇTİ

AZİZ NESİN

BİR insan türlü nedenlerle dayak yiyebilir. Ama çok zayıf diye adam dövülür mü hiç? Diyelim, çok zayıf olmak yüzünden insan dayak yiyebilir. Ya çok şişman olmak? Ben, yirmi yıl arayla, iki kere dayak yedim, ilkinde çok zayıf, ikincisinde de çok şişman olduğum oluyordu. İnanın, başka bir suçum yoktu.

Trende ilk dayak yiyişimi anlatayım önce. Artık Ankara'da iş bulmak umudum kalmamıştı. Ankara'nın yaz sıcaklarında yarı aç, yarı tok, aylarca sürünmüştüm. Evlenme illanlarında olduğu gibi, size o zamanki fizik durumumu anlatayım: Yaş 33, boy 1,89, ağırlık 50 kilo... İnsan kılığında irileşmiş bir örümceğe benliyordum, upuzun bir iskelet gibi... Öyle zayıftım ki, sert rüzgârlarda ayağım yerden kesilecek gibi olur, uçmamak için elim ne geçerse yapardım. Ben o zamanlar, şişmanlamayı düşünmüyordum bile, bütün çabamla daha çok zayıflamamaya çalışıyordum.

İstanbul'da babaannemin evinde hiç olmazsa çorba kaynıyordu, her gün karnımı doyurabiliirdim. Ama İstanbul'a dönüş için param yoktu. Durumumu görüp acıyan bir baba dostu, motorlu tren biletimi aldı, cebime de bir kaç kuruş koydu da, İstanbul'un yolunu tuttum.

Motorlu trene bindiğim zaman, bir gün öncesinden ağzıma bir lokma koymamıştım, açlıktan nerdeyse bayılacaktım. Hiç olmazsa bir sıcak çay içeyim diye restorana gittim, ama restoran kapalıydı. Ordaki yolculara, restoranı niçin kapalı olduğunu sordum. Ramazan olduğunu söylediler. Oysa ben ramazanda olduğumu bile bilmiyordum. Belki açlığın etkisiyle, ramazan diye restoranın kapanmasının saçma olduğunu yüksek sesle söyleye söyleye yerime geldim. Benim söylendiğimi duyan yolcular da, sanki kendi kendilerine konuşuyorlarmış gibi homurdanmaya başladılar:

— Patlamadın ya, bekleyiver efendim...

— Akşam, iftar zamanı, elbet açılır restoran...

— Açlıktan ölmedin ya, iftar topuna kadar sabrediver...

Kimse halimden anlamıyor ki... Onlar, eğer gerçekten oruçlu idiyse, sahurda tıkabasa yemişlerdir, el-

bet iftara kadar sabrederlerdi, ama ben açlıktan ölüyordum.

Bulduğum yolcu salonunda, aşağı yukarı kırk-elli kişi var. Bana karşı söylenenler gittikçe arttı, kızgınlık yayıldı. Homurdanmalar uğultu olmaya başlamıştı. Onlardan aşağı kalmak istemedim. Ben de onlar gibi, sanki kendi kendime konuşuyormuşum gibi homurdanmaya başladım:

— Hiç trenin restoranı kapalı olmuyomuş... Bunca yolcu içinde turist olur, yabancı olur, hristiyanı, yahudisi olur, oruçsuzu olur... Hem sonra biz yolcuuz, yolcular «seferli» sayılır, müslümanlıkta seferde oruç tutulmaz ki...

Yanımdakil rin düşman bakışları üstümde toplanmış, hepsi bana dış biliyor... Onca yolcuyla karşı tek kişi olduğumdan yenildiğimi anlayıp sustum, boynumu büküldüm. Bişeyler yiyebilmek için dört gözle akşamı bekliyordum. Açlıktan, yorgunluktan uykulamışım. Bir bağırtıyla, sıçrayarak uyandım. Bir de baktım, yolculardan biri ezan okuyor. Demek iftar zamanı gelmiş diyerek, doğrusu sevindim. Ama zandan sonra, o büyük kompartımanda bir kaynaşma oldu. Kadınlarla çocuklar, kimi yolcular başka salona geçtiler, başka salondakiler bizim salona geldiler, hepsi de oturdukları yerde namaz kılmaya başladı. Salonda benden başka namaz kılmayan yoktu. Benim de, namaz kılmayanların salonuna geçmem gerekirdi ama, biraz inat, biraz da merak yüzünden yrimden kumıldamadım. Namaz kibleye yönelip kılınması gerektiğine, tren, yol boyunca boyuna yön değiştireceğine göre, namaz kılanların ne yapacaklarını çok merak ediyordum. Trenin yön değiştirmesine uyarak, onlar da başlarını pusula ibresi gibi, durmadan kibleye mi çevireceklerdi? Hayır, hiç de böyle yapmadılar.

O sırada tren bir istasyonda durmuştu. İstasyondaki satıcılar, bağırarak yiyecek biş yer satıyorlardı. Hem ucuz olsun, hem açlığımı, hem de susuzluğumu gidersin diye, satıcı çocuklardan bir portakal aldım.

Tren kalktı. Trenin de restoranı açılmıştı. Yolcuların kimisi, ayakta kalırlarını çıkarıp bağdaş kurmuş, çıkınlarını, paketlerini açıp kendi yemeklerini, kimisi de restorandan getirdikleri yemekleri yiyorlardı. Pek a-

zı da yemek yem ye restorana gitmişti. Onlar yemeye başlayınca, ben de portakalımı yemek için soydum. Çakım olmadı için, portakalı elimle soyuyordum ki, önce karşımda oturanlar söylemeye, sonra yavaş yavaş öbür yolcular homurdanmaya başladılar. Bu homurtuların bana karşı olduğunu anlıyordum ama, ilkin aldırış etmediğimden ne dediklerini pek anlayamıyordum. Gittide sesleri yükselince, konuşmalarını seçmeye başladım:

— Boşuna değilmiş herifin lokanta açılın demesi...

— Zındık...

— Solcu olduğu besbelli işte...

— Açıkça propaganda yapıyor...

Bu saldırıların bana yönelik olduğunu anlıyordum, ama niçin saldırıldıklarını, ne yaptığım için bana kızdıklarını anlayamıyordum. Kızgınlıkları gittikçe artıyordu. Çok hızlı giden motorlu trenden atlayıp kaçamazdım. Umarsız, başıma geleceklere bekledim. Ağır ağır, portakalımın kabuğunu soyuyordum, içlerinden biri ayağa kalkarak, bağardı:

— Açıkça solculuk propagandası yapıyor yurtaşlar, daha ne kadar bekliyeceğiz? Sabrımız taşıyor...

Onun kıskırtmasıyla, yolculardan bir kaç karşıma dikildi. İçlerinden iri kıymı ve şişman biri:

— Bana bak, dedi, sabahdan beri yemek, yemek deyip duruyordun, iftar zamanı herkes yemeğini yerken, sen ne diye yalnız bir portakal yiyorsun, ha, niçin?

Soru karşısında pek şaşırdığım için ne cevap vereceğimi bilmedim. Ama o ve öbürleri, kızgın solumalarla:

— Ha? Ha? Niçin? diye soruyor, bana yumruklarını sıkıyorlardı.

— Param yok da ondan... diyebildim.

— Ne? Param mı yok? Ulan parası olmayan herif, niçin restoran açılmıyor diye tepinir mi be?...

Sözlü öbürleri aldı:

— Ya aldığın gizli paralar?

— Ulan, biz sizin kimlerden para aldığınızı bilmiyor muyuz be?

Kellifelli biri:

— Söyle bakalım, dedi, sen neden bu kadar zayıfsın?

— Zayıfım işte... dedim.

— Zayıfımsı... Peki, neden zayıfsın? Bak bakalım, şu kadar insanın için-

de senin kadar zayıf biri daha var mı?

— Uzun zaman işsiz kaldım da ondan...

— Humm, demek memlekette işsizlik var, öyle mi?

Arkalardan biri atıldı:

— Bunlar böyledir işte, dedi, mahsustan yemek yemezler zayıflarlar ki, memlekette açlık, işsizlik var diye propaganda yaparlar.

— Ben bu solculardan, kendini zorla verem edenlerini bile gördüm. — Elbise gösteren mankenler gibi, herif insan değil, canlı solculuk propagandası be...

Beni aldıkları çember gittikçe daralıyordu.

— Söyle söyle, neye bu kadar zayıfsın?

Açlık ve işsizlik sözlerinden sınırlendiklerini anladığım için:

— Ne kadar yesem şişmanlayamıyorum, natüram böyle... dedim.

— Ulan, bu kadar insanın natüması böyle değil de, neye senin natüması böyle oluyormuş... Natümasına bilmem ne yaptığının herifi, doğrusunu söyle... diyen biri, ilk tokadı suratıma indirince, öbürleri de yüreklenmek için bu işareti bekiyorlarmış, hep birden üstüne çullanıp, tekme, yumruk, sille, vurmaya başladılar.

Gözlerimi açtığım zaman kendimi, helâ aralığı kadar dar bir yerde buldum. Burası bir karakol hücresiymiş. Oranın ne kadar polisi varsa, kapıyı açıp açarak, inceleyerek bana bakıyor, sonra da ya kendi kendileriyle ya birbirleriyle konuşuyorlardı:

— Allah Allah...

— Demek bu solcu haa?...

— Solcuymuş...

— İlk görüyorum...

— Ben de ilk görüyorum...

— Yahu, bu basbayağı insanmış be...

— Demek solcular da bir beni-âdem...

Kapı açılıp kapanıyor... Polislerden sonra, esnaf kılıkli adamlar, memura benzer kişiler de gelip gelip, kapıdan beni seyretiler. Çok garip bir yaratık göreceklarını umdukları için, beni görünce hayâl kırılığına uğruyorlardı.

Seyirciler çok artınca polisler kapıyı kapayıp beni göstermediler. Dışardan, yalvaranların seslerini duyuyordum:

— Ne olur be, aç kapıyı da bir görüvereyim...

— Hiç solcu görmedim ağabey...

Hatırlı kişiler geldikçe polisler kapıyı açıp gösteriyorlar. Kimisi de, polislere, beni göstermeleri için, hatırlı kişilerden selâm bile getiriyor.

Akşama doğru, beni ordan cezaevi-ne götürdüler. Başıma gelenleri, sonradan, başkalarından öğrendim. Trende, beni döve döve bayıltmışlar. Zaten, ben açlıktan, yorgunluktan kendi kendime bayılacak durumdaydım. Tren o istasyonda durunca, beni karakola tıkmışlar. Sorgunu yapan savcı:

— Solculuk propagandası yapmışsın... dedi.

— Ben solculuk nedir bilmem ki... dedim.

Gerçekti söyledikim. O zamanlar, solculuğun ne olduğunu daha öğrenememişim. Savcı:

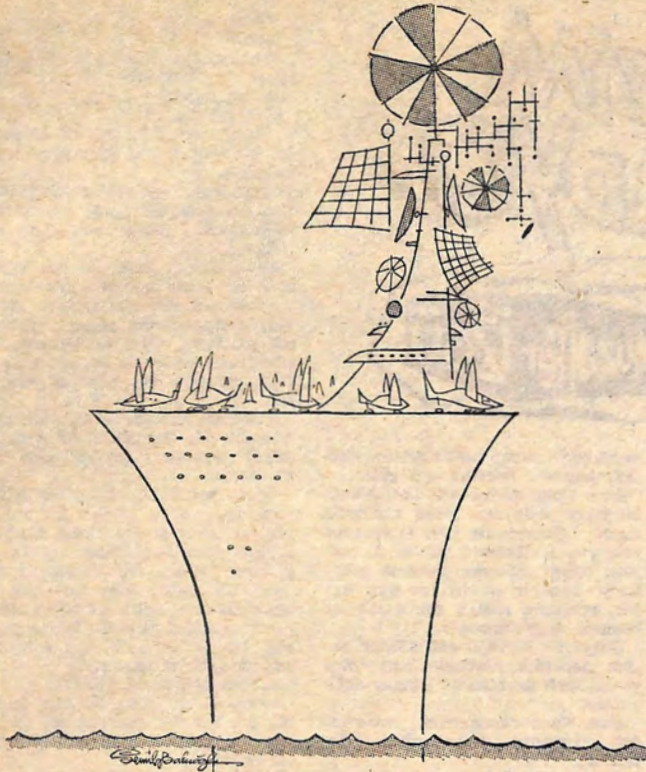
— Ama, delil var... dedi.

Delil mi? Çok zayıf oluşum, parasızlığım, işsizliğim, yemek yemeyişim, solculuğumun deliliyse, ne yapabiliirdim?

Savcılıktaki sorgumdan sonra tutukladılar, cezaevine soktular. Cezaevinde durumum iyiydi, çünkü Kızılay'ın aşından yiyordum bol bol... Öyle ki, bir kaç ay sonra, bir gün cezaevi berberinde aynanın karşısında traş olurken, çenemin altında sarkan, hani şu gıgı denilen, ikinci geneyi görünce, sanki yüzümde bir ur çıkmış gibi korkuyla baktım kendi yüzüme. Benim natüram, zayıflığa değil, şişmanlığa daha yatkınmış.

Senatoda bütçe kabul edildi. — Gazeteler —

— ERİKLER ÇİÇEK AÇTI! —

Cezaevinde bol yemeği, rahatı bulunca günden güne şişmanlıyordum.

Mahkeme sürüp gidiyordu. Aylarca cezaevinde yattıktan sonra be-
raet ettim, cezaevinden kurtuldum.
Cezaevindeyken bende iki önemli
değişiklik oldu. Biri, şişmanlamaya
başlamıştım. Artık şişmanlık duva-
rını aştığım için, az da yesem, çok
da yesem, ne yesem, su bile içsem
şişmanlıyordum. İkinci önemli de-
ğişiklik, cezaevine girinceye kadar
solculuğun ne olduğunu bilmezken,
cezaevinde, propagandasını yaptığım
iddia edilen solculuğun ne olduğunu
merak etmeye başladım ve bu me-
rakla, aynı koğuştaki kaldığımız bir
kaç siyasi hükümlüden solculuğun
ne olduğunu az çok öğrendim.

Ankara - İstanbul motorlu trenin-
de dayak yeyişimin üzerinden yirmi
yıl geçti. Bu yirmi yılda şişmanlaya
şişmanlaya yüzümlü dört kilo ol-
muştum. Solculuğun ne olduğunu da
öğrenmiştim ama, trendeki o daya-
ğın acısını bitirliktir unutmadığım-
dan, korkumdan kimseye solculuk-
tan söz açamıyordum. Paralı de-
ğildim ama, geçinebilecek kadar bir i-
şim vardı. Oysa beni o şişmanlıkta
gören herkes çok zengin sanıyordu.

Günlerden bir gün, yine motorlu
trenle Ankara'ya gidecektim. Garda,
cezaevindeyken tanıştığım ve o za-
mandan beri de hiç görmediğim bi-
risiyle karşılaştım. Şuradan burdan
konuşup trene bindik. Trenin aynı
salonundaydık. Motorlu trenin vago-
nunda aşağı yukarı kırk-elli yolcu
vardı. Yol arkadaşım:

— Şimdi, seninle propaganda ya-
pacağız... deyince, o acı dayak anı-
sının çağrışımıyla:

— Aman, dedim, rica ederim...
Ben yapamam... Yirmi yıl önce ye-
diğim dayak hâlâ unutamıyorum...

Arkadaşım:
— Sen uyuyorsun galiba, dedi, yir-
mi yıldan beri Türkiye'de çok şey-
ler değişti, köprünün altından çok
sular geçti... Biz, kimseye birşey söy-
lemiyceğiz ki... Kendi aramızda ko-
nuşacağız... Sen, çok zengin bir a-
dam rolü oynayacaksın şişman oldu-
ğundan, bak ben de zayıfım, senin
yoksul bir eski tanıdığın olacağım...
Sanki sahnede role çıkmış gibi, ko-
nuşacağız kendi aramızda... Böylece
eğlene eğlene gitmiş oluruz, yoksa
bu uzun tren yolculuğu nasıl geçer,
sıkılırız...

Aziz NESİN

Bir bayram daha

Bir bayram daha geldi, iki aylık arayla,
Birincisinde şeker, ikincide lâzım et.
Her şey gibi bunlar da ilgilidir parayla,
Kurbanlık almak için harcamalı bir «servet»
— Paran varsa ye Mehmet!

Ucuzluk istedikçe fiyatlar hızlanmakta,
Böyleyken satıcılar yine de nazlanmakta.
Durumdan dargelirli vatandaş sızlanmakta,
Lâyet mi Müslümana etmek bunca eziyet?
— Ne bulursan ye Mehmet!

Kalmaya mahkûm mayuz ikinci plânda hep?
Cemaata uymaya mânidir mali sebep.
Tepemizden bakıyor bizi görünce «Celep»
Veresiye yok demek, bu tavır, bu azamet;
— Değer verme ye Mehmet!

Hakikate uymuyor «Tam tenzilât» anonsu,
Pazarlığa girenin bir anda iner forsu.
Seçim yapmak muazzam bir cesaret konusu,
Mal alıp da evine dönmek aynı keramet;
— Keyfinde ol ye Mehmet!

Her şeye hayran olma, sonra tırmanır cama!
Her satıcı kendinden yapmaktan (ayarlama)
«Hayvanları Koruma Derneği» nim ama;
«Hava Kurumu» na da etmeli biraz hizmet;
— İdare et, ye Mehmet!

Birer Nemrut kesilir pazarlıkta her çoban
Onun dediği dedik boşuna senin çaban.
Kanıp da bir «şey» alsan kendin olursun kurban;
Üstelik bir poz var sanırsın «Velinimet»
— Bu nimetten ye Mehmet!

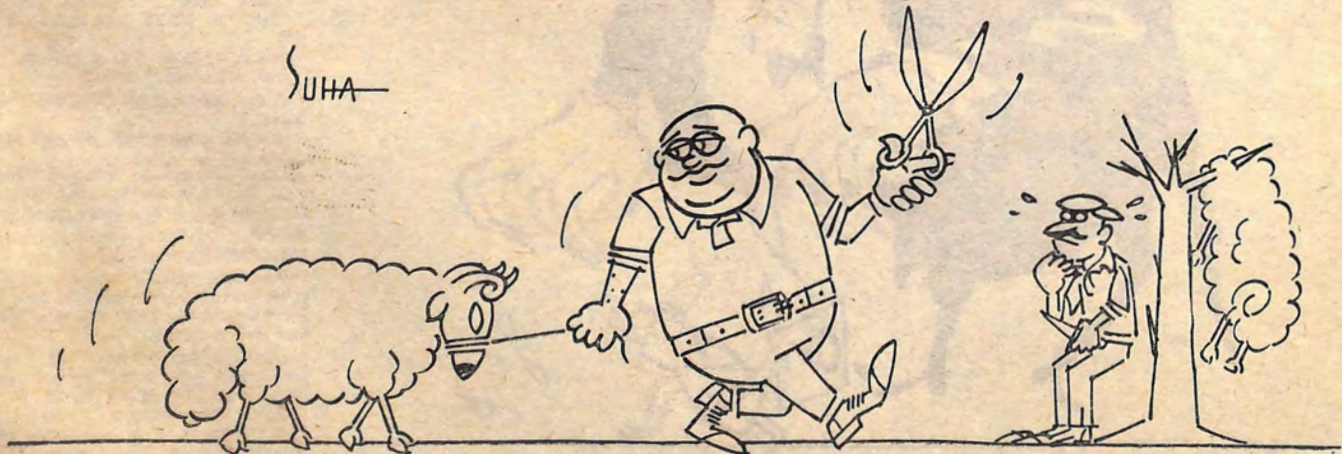
Hazırlanan kazıklar büyüdü dal dal oldu,
Reçel yaptık bozuldu çok acı hardal oldu.
Refahı beklemekten herkese bir (hal) oldu.
Bu yolu gösterene nasıl okunur rahmet,
— İstersen sen ye Mehmet!

Alemin işi yoktur sorarlar biteviye:
«Bu bayram neler aldın küçüklere hediye?»
Merak eden daha çok: «Ne keseceksin?» diye,
«Kudretim yoktur.» deme. De ki: «Bakalım kusmet!»
— Sen de buyur ye Mehmet!

Kesmek, kesin bir şartsa kesildi iflâhımız,
Vaatlere inanmak en büyük günahımız.
Birer dolmakaleminden ibaret silâhımız;
Onu da tam yerinde kullanmak bir meziyet,
— Yoksa ayva ye Mehmet!..

Birçok arzularımı elde edemez beşer.
Kuzu komşuda pişer, belki bize de düşer.
Kurban eti yemesek bir yerimiz mi şişer?
Önemsiz şeyler için harcanmaz fazla dikkat;
— Ne istersen ye Mehmet!

Salâhattin KUTLU

Yazısız

BİZİM radyo önceleri iyiydi... Zaten evin tek kıymetli, tek lüks eşyası... Hangi eve taşındysak, evelallah eşyaları taşıyan arabasının önünde, ya benim kucağında, ya karımın kucağında bohçalara sarılmış olarak binbir saltanatla o gitmişti... Oğlanlar kızlar delikanlı çağa geldiler, yine de ev sahibi sepetlenmelerinde bir kerecik olsun bu kıymetli eşyayı taşımak muradına erememişlerdir...

— Aman hanım, bunlar daha cahildirler, önlerine bakmazlar, sonra Allah korusun!...

— Aman efendi, daha bunlar kiim, bir yerden bir yere radyo taşınak kim, olur ki ellerinden düşürürler, Allah korusun!

Memurluğunun ilk yıllarında almıştım onu. Daha eşim bana bir yük, çocuklar düdüğü değilken... Ve alıp alacağımız eşya da zaten o radyo oldu. Eller çamaşır makinesi aldı, biz tahta leğenden çinko leğene terfi ettik. Eller buzdolabı aldı, biz özel surette imâl edilmiş ayazlatma sistemine göre çalışan halis kırmızı Konya testisine terfi ettik. El elektrik süpürgesi aldı, biz çok şükür çalı süpürgesinden ot süpürgeye terfi ettik... Gerçi karın, kızlarım, ne tozlar, ne deterjanlar aldılar ama, ben onlara her defasında da:

— Yavrularım, bir kez bende şans olsaydı memur olmazdım, sizde şans olsaydı memur çocuğu, memur karısı olmazdınız, dedim ama kim dinler beni. Rüyalarında çok çamaşır makinelerinde çamaşır yıkadılar, çok buzdolaplarında hoşafılar soğuttular...

Neyse, biz gelelim yine radyomuz. Bu emektar radyo son zamanlarda hiç ortada fol yok yumurta yokken il radyoları gibi durup durup konuşmaya başladı. Gerçi radyomuzun başka kusurları da yok değil di hani... Bazan öyle gürültüler çıkarırdı ki içinden, çok kez mahalleli bizim evde bütangaz ocağı falan patladı sanırlardı... Bazı geceler dediklerine göre bizim radyonun ısılığı üç sokak öteden duyulmuş. Hele biraz fazla çalıp da, arada bir kendisine istirahat çekmezsek, bir inlemeye başlar, bir inlemeye başlar ki, dersiniz zavallı böbrek spazmindan kıvrır kıvrır kıvrınıyor...

Çok kez bizi apar topar bahçeye koşturmuştu:

— Aman hanım koş, çamaşır ıslanacak, gök gürliyor!

Yine ortada hiçbir sebep yokken, içinde dersiniz belki otuz tane at birden koşturuyordunuz... Bazan düğmesini kapatırsınız, bir inattır başlar radyoda, daha siz yerinize oturmaman konuşmaya başlar. Koşar tekrar kapatırsınız, bu kez inadınıza bir daha kendi kendine açılır. Dayanamaz fişini çekersiniz, o halde bile bir kaç saniye size kızgın kızgın söylenmekten geri durmaz...

Ses ayarı da bir âlemdir... Şöyle azıcık açarsınız sesini, başınızı dinleyecek, tatlı bir müziğin eşliğinde gazetenizi okuyacaksınız, ama kâfir hiç kimseye hissettirmeden sesini öyle yavaş yavaş yükseltir ki, hiç farkına varmazsınız. Biraz sonra kimse kimsenin dediğini anlamayınca hemen ilk iş akla radyomuz gelir:

— Koşun kışın şunun sesini yahu! Bizim radyo yazın hangi odadaysa, cesaret ister o odaya girmeye... Meret radyo değil, fırındır sanki. Daha yakınına varınca sıcaklık şöyle bir yüzünüzü yalar geçer. Şaşkınlıkla üzerine koyduğumuz ne mendilleri, ne çorapları yakmıştıdır. Benim o güzelim fôtrün yanındaki delik bile bu muzip radyonun hâtiyasıdır... Ama kışın, toplarız radyonun başına. Kış sabahları hiç kimse bizim radyo yarım saat çalmadan yatağın dan dışarıya çıkmaz. Onun için hanım sabahleyin kalkar kalkmaz ilk

ış radyoyu açar, ondan sonra mutfağa kahvaltı hazırlamaya gider.

Ama bizim radyo son zamanlarda durmaya başlayınca evcek suratımız asıldı... Tiyatromuz yok, sinemamız yok, gece kulübümüz yok ve de radyoyu tamir ettirecek paramız yok... Radyo için bir ay elli lira açık versek, evelallah ondan sonra elli ay belimizi doğrultamayız.

Radyo ilk sustuğu gün allecek başına toplandık, nerdeyse hem türkü yakıp, hem de hüngür hüngür ağlayacağız:

«Sen bizim neşemizdin, sobamızdın, anamızdın, babamızdın» diye-rekten...

Bugüne dek her türlü namussuzluğu yapmıştı ama, susmak namussuzluğunu yapmamıştı... Biz radyonun başında kara kara düşünürken, nasıl oldu bilinmez, hikmet-i Hûda, tam o anda raftaki elbise fırçası tak diye düşmez mi radyonun üstüne. Ulan aman, başladı radyo çalmaya, o ne iştah, o ne bağırma, o ne çağırma!... O sevinçle çocukların söylediklerine göre ben bile kalkıp göbekler atmışım... Ama biraz sonra gene tıs diye susunca, suratlarımız bir karış asılıverdi. Büyük oğlan:

«Baba, çekeyim mi bir yumruk?» dedi.

«Ulan radyoya ha! Kaç yıllık emektara ha!»

«Ama baba, demin fırça düşünce çalışmadı mı?»

«Olmaz!»

Karım:

«Vursun bir kere ayol, dedi. Bakalım ne yapacak?»

«Yahu hanım?»

«Vur oğlum, vur!»

«Durun bari ben arkamı döneyim de öyle vurun, göz göre göre dayanamam!»

Oğlan yumruğu indirir indirmez, ulan aman başladı gene bizim radyo çalmaya... Sevinmişim ki ne sevinme...

«Kalk hanım kalk, bu kez karşılıklı bir kasap havası oynayalım!»

Artık o günden sonra alıştık... Her radyonun önünden geçen çekiyor bir yumruk... Öyle şartlanmışız ki artık, radyo çalsa da çekiyoruz yumruğu, çalmasa da çekiyoruz yumruğu...

«Yavrum oğlum, senin yumruğunun kuvveti bizimkinin iki mislidir, haydi yavrum çekiver şuna bir yumruk!»

Oğlan yaradana sığınıp ver ediyor yumruğu... Ama aradan bir zaman geçince, aynı dayağa alışan sabıkalar gibi yumruk da bizim radyoya az gelmeye başladı. Bir akşam oğlum:

«Vallahi baba, vura vura nah elerim kabardı, artık bu böyle olmayacak, isterden şuna bir tekme çekeyim, ha ne dersin?» diye sorunca, ben yine itirazı bastım:

«Aman oğlum emektar!»

«Ama baba, buna da can derler be, tam elli dört yumruk vur da bir şeker sağdığını üzerine göreyim seni?»

Karım:

«Ayol hafifcecik bir tekmeden ne çıkar, vuruversin bir kez» dedi.

Ben yine arkamı döndüm. Oğlanın tekme sesile beraber, bizim radyo bir ötmeye başladı ki, demeyin gitsin... O günden sonra başladık radyoyu tekmelemeye. Oğlan, masanın üzerindeki radyoya tekme sallayacağım diye bir defasında arka üstü yere yuvarlanınca, artık radyoyu odanın orta yerine koymak zorunda kaldık. Artık ondan sonra her geçen yapıştırıyordu bir tekme...

Sabahları şöyle yorganın ucundan ayağımı bir çıkarıp, çekmiyor muyum tekme, hanım sıcrayıveriyor: «Ne oldu efendi?»

«Korkma yahu, radyoyu açıyoyorum!»

Fakat son zamanlarda radyonun başında mutlaka birisinin nöbet tutması gerekti. Her iki dakikada bir tekme yemeden çalışmaz oldu... Bunun üzerine bir gece allecek, çok büyük ilmi feza hesapları yaparak, bütçemizden onbeş liralık bir radyo tamir ödeneği ayırdık... Devrisi günü kocaman radyoyu yüklenip tıslaya tıslaya radyocunun yolunu tuttum. Radyocu, önce onu öyle camsız, orası burası yer yer tekmelerle çökmüş görünce, kırılacak bir kütük sanarak:

«Hızır bitişikte beybaba» dedi.

«Evlât, bu kütük değil radyo» dedim.

«Aman beybaba o nasıl radyo?»

«Bu böyle radyo evlât.»

«Yahu bunun içine atom mu düşmüş?»

«A oğul, onun yediği tekme sen yesen!»

Adam içini açınca, daha bir tuhaf oldu. Vê bu arada iki ufak fındık faresi ok gibi fırladı çıktı radyonun içinden.

Radyocu:

«Aman beybaba, içinde kuluçkaya yatmış tavuk falan olmasın?» dedi.

Bir hesap, bir kitap, 200 lira istemez mi tamirci?

«Aman oğlum, dedim, sen bunu yine eskisi gibi tekme ayarına getir ve bırak, biz idare ederiz!»

Şimdi idare ediyoruz... Meret o kadar sağlamış ki, evelallah bir haftadır üzerinde hora tepmeye başladık...

Muzaffer İZGÜ

— Korku filmlerinin ünlü aktörü Frankeştayn öldü. —

«Yaşasın Frankeştayn!»

- Her köye bir doktor gönderilecek -

- Hadi gene işiniz iş... Size de Doktor Faruk Sukan'ı gönderdik !..

- Hayat yüzde 96 pahalalandı -

YÜZDE DOKSAN ALTI!..

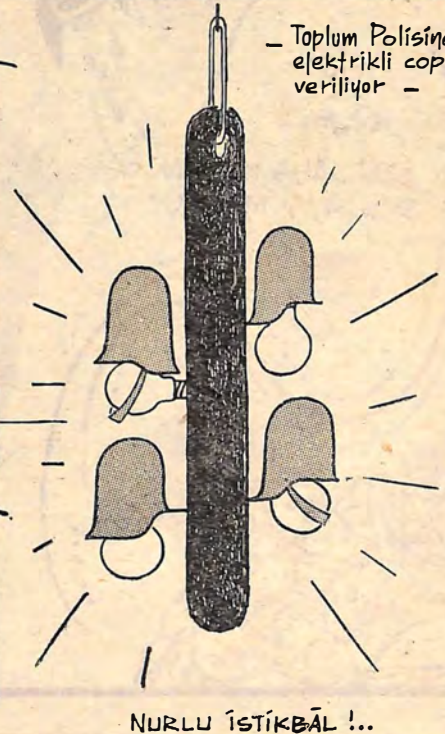
- Apollo - 8 'in kumandanı Borman "Ay yolculuğunda Türkiye 'yi göremedik " dedi

- SENİN YÜZÜNDEN!..

ayna
Semih Balcıoğlu

- Toplum Polisine elektrikli cop veriliyor -

NURLU İSTİKBÂL !..

YEDİ

PAZARTESİ

Üzüm üzüme...

Avrupalı sayılmak için can atarken, sporda bazan Avrupalı sayılıyor, bazan Asyalı...

Ticarette bazan Avrupalı sayılıyor, bazan Asyalı...

Siyasette bazan Avrupalı sayılıyor, bazan Asyalı...

Biz, Avrupalı sayılmak için dayandıkça, bütün dünya direniyor! Neyse, ara sıra Avrupa'dan umutlandırıcı haberler geliyor da, biraz olsun yüzümüz gültüyor. İşte sonuncusu: «Birbirlerine alçak, yalancı, korkak diye bağırın İngiliz milletvekilleri, Avam Kamarasının altını üstüne getirildi!»

Eh, benzeyiş bu kadar olur doğrusu... Onların birbirlerine hitap şekli, «Alçak, yalancı, korkak», bizimkiyse «Satılmış, sahtekâr, ahmak!»

Biz mi Avrupalı oluyoruz, İngilizler mi Asyalı oluyor, şimdi bütün mesele onu anlamak!

SALI

İnşallah!

İnönü'yü ziyaret eden köylülerin ağalardan yakınmaları üzerine bir demec veren Tarım Bakanı Dağdaş, «Ağa vardır. Fakat Türkiye'de zalim ağa yoktur» demis.

Demeci veren Tarım Bakanı olduğuna göre, ağa-köylü ilişkile-

rinde bir gelişme var demek. Çünkü aynı Bakan geçen yıl, «Türkiye'de ağa yoktur!» demişti. Bu yıl, «Ağa vardır. Fakat Türkiye'de zalim ağa yoktur» diyor. Hele 1970 yılı bir gelsin. İster misiniz o zaman da, «Türkiye'de zalim ağa vardır ama, kendini ezdirecek köylü yoktur» desin?

ÇARŞAMBA

Haydi belediye

Padişah fermanı ile Uludağ'ın karlarına sahip çıkan bir vatandaşımız, kayak yapanlardan «A-yakbastı» parası istiyormuş.

Bu da ne biçim istek demeyin. Adam ister mi, ister! Elinde, padişahın kapı gibi fermanı var. Ama, «Cumhuriyet devrinde kim takar Osmanlı Padişahını!» diye geçirirsiniz içinizden belki. Orasını bilmeyiz. Bildiğimiz, Bursa Belediyesinin yeni bir gelir kaynağı buluşu... Malûm, Belediye talimatnamelerine göre, her esnaf malını dükkânının dışına çıkartmamak zorundadır. Dükkândan taşıtı mı, metrekaresi hesabı ile Belediye şıp diye «işgaliye» parasını alır. Vatandaşın padişahın fermanı karlarında gözümüz yok. Yok ya, Uludağ için işgaliye ödemesi gerekeceğinden, karlarını nereye taşıır?

PERŞEMBE

Hedefe ulaştık

Namazını Ulucami'de kılan ulu başbuğün komandoları, olağanüstü kongreden sonra düzenle-

dikleri «Millî Hedefler Yürütüşü»nde, partililerden kurulu mehter takımının arkasında yalınayak yürümüşler.

A kardeşim; millî hedefimiz yalınayak yürümekten ibaretse, taaa Adana'lara kadar gitmeye değer mi? Hedefe çoktan varıldı. Vatandaşın ayağında giyecek ayakkabı mı kaldı?

CUMA

Yukarı bak, yukarı!

Haber Ajansı muhabirinin yurdumuzla ilgili sorularını cevaplandıran Apollo-8'in kumandanı Borman, «Ay yolculuğumuz sırasında ne giderken, ne dönerken Türkiye'yi göremedik» demiş.

Başını eğip Türkiye'yi yeryüzünde ararsan elbette bulamazsın. Akıl edip yukarılara baksaydın, tependen el salladığımızı görürdün. Nasıl mı çıktık? Yoo, devlet sırrıdır, söylenmez. Ancak şu kadar bir ipucu verebiliriz: Bizim yükselmemizi hükûmet plânlar, esnafımız uygular. Kazığa gören vatandaş havaya fırlar!

CUMARTESİ

İki çıplak...

İstanbul İlkyardım Hastanesinin yarım kalan inşaatı, yardım severlerin yardımlarını bekliyormuş.

Bir yardım müessesesinin durumuna bakın. Yardıma koşacak ama, yardımsevenlerin yardımını bekliyor. Haydi bir kampanya açalım. Dövizli bizden: Vatandaş, ilkyardıma yardım etmek istiyor-

GÜN

san yardımına koş. Düşün ki yarın yardıma muhtaç olursan, yardımına ilk koşacak olan İlkyardımır.

Ne güzel söylemiş söyleyen: «İki çıplak bir hamama yakışır» diye... Vatandaş ile, yardım kurumları ile yardım bekleyenler de, ancak bu şehre yakışır!

PAZAR

Kendisi komedi

Fenerbahçe futbol takımının ünlü hocası Molnar, Taksim'de dolaşırken, askerlik çağını bile geride bırakmış olan bizim Opera binasının çevresindekilere göstererek, «Ben geldi, bu yapılyö, bengidiyö, hâlâ yapılyö!» demiş.

Ah hoca, ahl!... Giden yalnız sen olsan, insanın yüreği yanmaz. Temeline ilk harcin atıldığından bu yana neler oldu bir bilsen...

Demokrasi geldi, Millî Şef gitti!

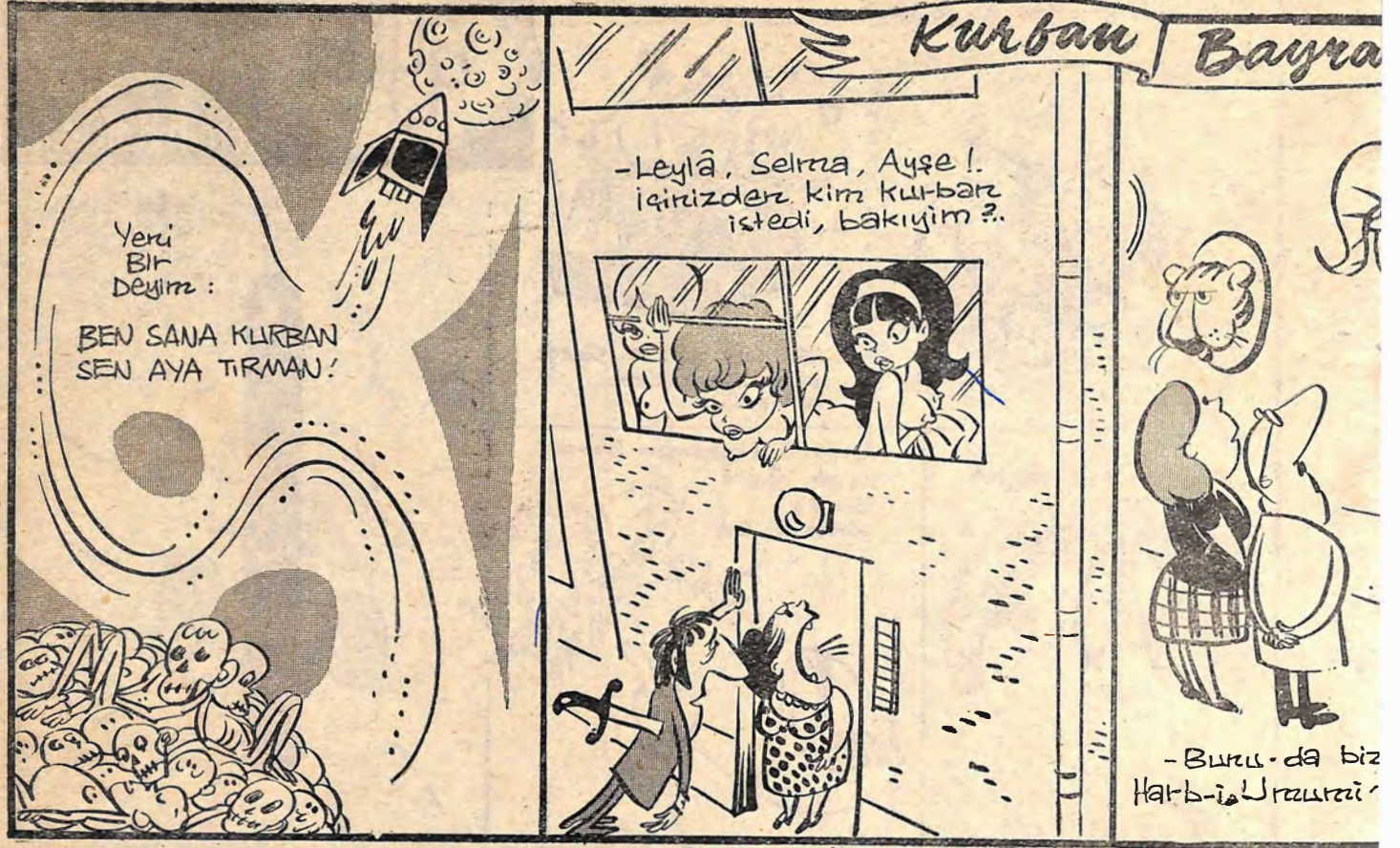
İhtilâl geldi, DP. gittil
Birinci koalisyon geldi, Millî Birlik Komitesi gittil!

İkinci koalisyon geldi, birincisi gittil

Üçüncü koalisyon geldi, ikincisi gittil

AP. geldi, koalisyon gittil!

Hele isim isim saymaya kalksak saytalar yetmez. Kısacası kimler gelip, kimler gitmedi? Öyle uzun bir komedi ki, ömürler bitti, oyun bitmedi!

Nixon, NATO'yu canlandıracak. — Gazeteler —

Yazısız

BİR TÜRK YOLCU UÇAĞI HAVANA'YA ZORLA İNDİRİLDİ!

Fransa ile İngiltere'nin müstereken yaptığı ve ilki gelecek yıl uçacak olan sesten-hızlı yolcu uçağı «Concorde» için özel ve mevcutlardan daha büyük hava alanları inşa ediliyor. Çünkü, bu kadar süratli uçağın kalkışı ve inişi için, bazı özelliklere sahip hava alanları gerekiyor.

Bugün yarın, 300-400 yolcu taşıyacak hava otobüsleri yapılmaya başlanacak diye, daha şimdiden, ona göre tertibatı halz olacak büyük hava alanları plânları üzerinde çalışıyorlar Avrupa'da.

Yalnız hava araçları için değil, deniz araçları için de benzer problemler var... Biliyorsunuz, yeni yeni denize indirilen 250-300 bin tonluk dev tankerler, özel büyük limanı olmayan ülkelerce misafir edilemiyor.

Bu çeşit büyük gelişmelere hazırlık olarak bizde ne yapıyor?

Koskoca Amerika'nın teknik bilgisinden yararlanmak, bir şeyler öğrenmek varken, bizim, bu kadar yıl-

lık dostluğun ardından en çok ciklet çiğneyiş tekniklerini kendimize yadigar olarak seçmemiz gibi, şimdi de, bir kaç yıldır Avrupa'daki dostlarımızın en çok «mini» sözcüğünü ağızımıza ciklet yaparak vakit harcıyıp duruyoruz.

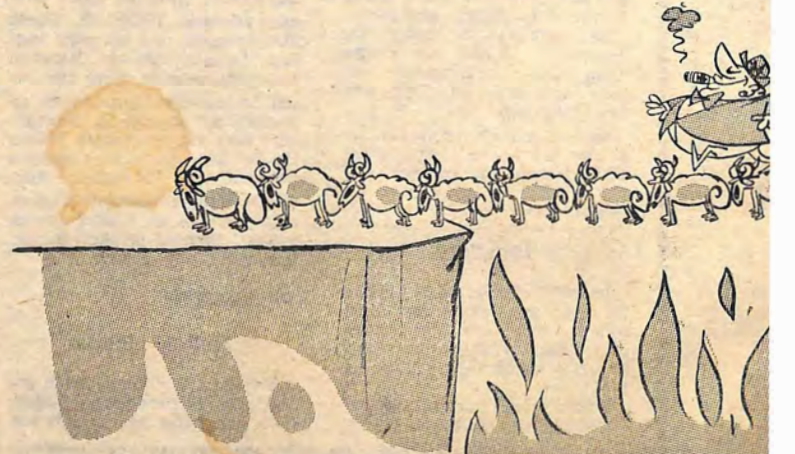
Evet, Avrupalılar —bizim gibi— mini sözlü etrafında dönerek şakalar yapıyorlar, mini esprilerine güllüp vakit geçiriyorlar ama, bunun yanında —bizimkinin aksine— büyük işler de görüyorlar.

Bakin, bu yakınlarda, birçok yolcu uçağının zorla Havana'ya indirilmesi olayları bizim durumumuzu, yani sadece mini işlerle ilgilendiğimizi ortaya çıkarırdı... Oyle ya, bir sürü yabancı yolcu uçağının Havana'ya zorla indirilmesi hadiseleri arasında «Bir Türk yolcu uçağı zorla Havana'ya indirildi» haberini duymamıza imkân mı var?

Dünyada hemen hemen her ülke için böyle bir imkân var, fakat bizim için yok.

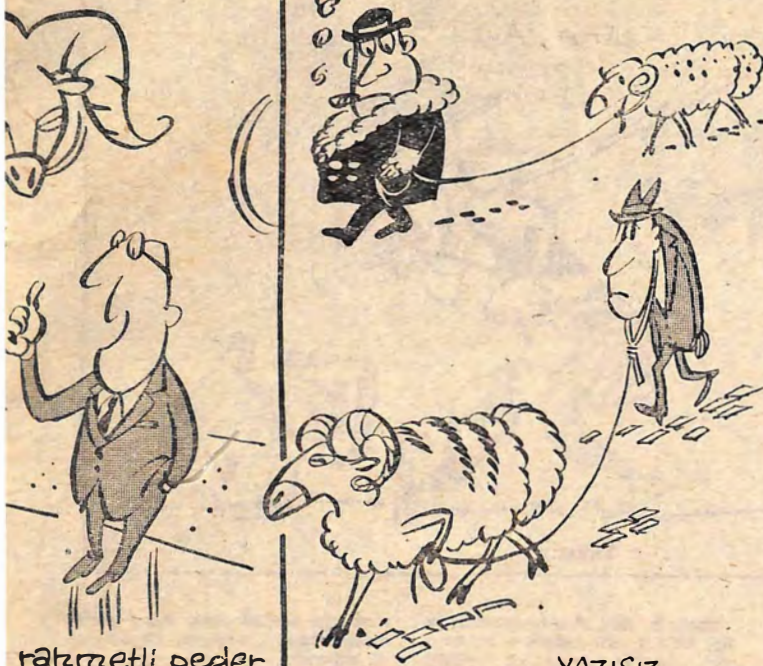
Neden mi?... Atlantığı aşacak büyüklükte ve güçte yolcu uçağı olma-

INGİ
NOT

SIRAT K

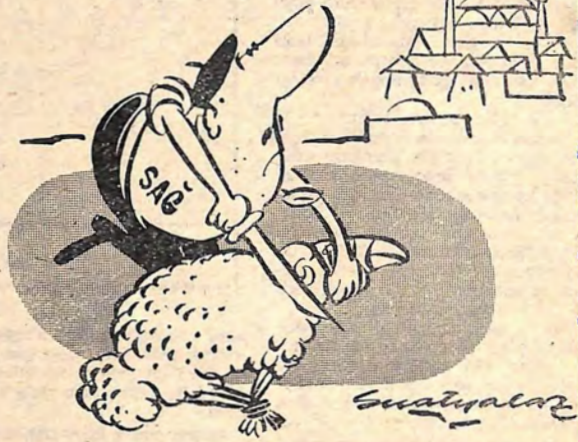
Kutlu Olsun!

rahmetli peder,
ız sonra kesmiş!

VAZISIZ

- DÜR BRE
CAHİL!
KARDEŞ
KESMEK
VARKEN
KURBAN
KESMEK
OLLUR MU ?

Sualçılar

yan ender ülkelerden biriyiz de ondan...

Aramızdaki şu farka bakın ki, dünya âlem «İnşallah bugün gene bir uçağımız Havana'ya indirilmez» diye dua ederken, bizler, günün birinde, bir yolcu uçağımız zorla Havana'ya indirilir de böylece Atlantığı aşabilmiş anlaşılmaz diye dua etmeliyiz!

KORSİKALI KARDEŞLER

Geçenlerde, televizyonda, eski filmlerin tekrar gösterildiği pazar günü programında, Douglas Fairbanks'ın başrolünü oynadığı «Korsikalı Kardeşler» filmi vardı.

Korsikalı Kardeşler, bir zamanlar film yapımcılarının, birbirine çok benzeyen iki şahsın, iki kardeşin veya ikiz kardeşlerin bir araya gelmesiyle ortaya çıkan karışıklıkları ve tuhaflıkları önümüze sermek için, iki rolü, hafif makyaj farkları taşıyan aynı aktöre yaptırarak çevirdikleri filmlerden biri.

15-20 yıl önce sinema dünyasında epey moda olan bu film türü, bugün artık tarihe karışmış durumda.

Fakat bizde siyaset sahnesinde hâ-

lâ böyle bir film oynadığı inkâr edilemez... Öyle ya, insan ne kadar gayret sarfederse etsin, siyasî partilerimizi birbirinden ayırdedemiyor.

BİR GÖNÜLDEN BİR GÖNÜLE...

1968, insandan insana kalb nakline dair haberlerle dolu bir yıl oldu.

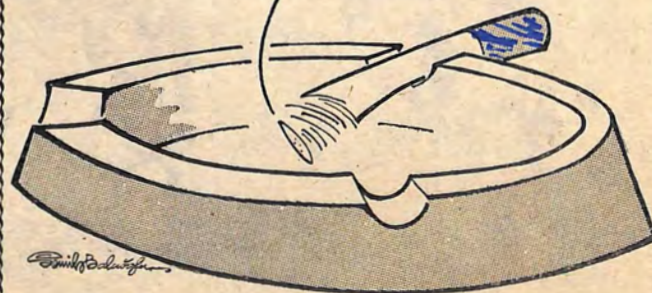
1969 ve önümüzdeki yıllar, Amerika'nın Apollo ve Rusların Soyuz başarılarıyla, bir gezegenin —Yer küremizden— bir gezegene —Aya— insan nakliyle ilgili haberlerle dolu geçeceğe benziyor.

Fakat, bu arada, bir gönülden bir gönüle insan nakletme ameliyesinin kolaylaştırıldığını sakın gözden tutmayın...

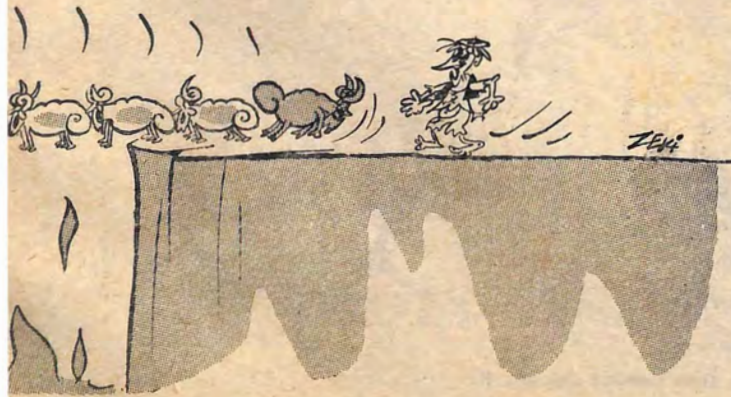
Bakın, 19. yüzyıl biterken «Romantik Aşk»ın son sayfası kapanıp 20. yüzyılın ilk yarısında da «Kara sevdâ» birçok modern ülkelerde aşk lügatından çıktığına göre, eski gün-lere nazaran şimdi «bir gönülden bir gönüle insan nakli»nin çok kolaylaştığını söyleyebiliriz sanırım!

Reşit AŞÇIOĞLU

Sigara fiyatlarına zam yapıldı. — Gazeteler —

Yazısız

ÜSTÜ:

KARIM büyük bir tencere pilâv pişirince oğlum:
— Bu gece muhakkak Luki amca bize yemeğe geliyordur, dedi.
Sevimli eşim gülmüseyerek cevap verdi:

— Evet, iyi tahmin ettin.
Aslında tahminde bulunmak için pek zeki olmak da gerekmiyordu. Luki'yi pilâv tenceresiyle karşılamak, gelenek haline gelmişti bizde. Silâh arkadaşımı Luki. İkinci Dünya Savaşı'nın bütün şiddetiyle sürüp gittiği yıllarda, Uzak Doğu'da bulunuyorduk. Pek çok ortak anılarımız vardır. Ama içlerinden birini yıllar geçse unutamam.

Filipin adalarından birinde, Mac Arthur'la çıktığımız bir gezi sırasında, seller gibi gözyaşı döken dört yerli kızıyla karşılaşmıştık. Kızların, Japon askerlerinin tecavüzüne uğradığını öğrenince:

— Bu da sözümüne askerin istira-hatı! diye homurdanmıştı Luki.

Homurdanmıştı ama, haksızlığa tahammül edemeyen bir kimse olduğu için de, hemen iç adalardaki âsi Japonları yakalama ekibine gönüllü olarak yazılmıştı.

— Sen de gel, demişti bana.

Gideceğimiz yerleri iyi tanıyan bir kaç Filipinliyi yanımıza alarak yola çıktık.

Adım başı sevinçle ellerini oğuş-turan Luki:

— Ne yapacağımı göreceksiniz, di-yordu. O namussuz heriflerin yaptıklarını yanlarına bırakırsam, Luki demesinler bana! Göze göz, dişe diş, kısasa kısas! Japonlar sizin kız kardeşlerinizi iğfal ederler ha? Eh, ben de önüme ilk çıkan Japon kı-zına aynı şeyi yapayım da görün!

Büyük bir coşkunlukla tekrarla-yıp duruyordu. Onu sakinleştirmek için elimizden geleni yaptığımız halde, kafasına lâf sokamıyorduk. İle de ilk rastlayacağı Japon kı-zına, Japon askerlerinin Filipinli kız-lara yaptıklarını yaparak öç alacak-tı!

İntikam alınacağına inanan Fili-

pinli kulavuzlarımız, Luki'den fazla coşmuşlardı. Bir Japon kıza bulmak ve Luki'nin gayreti ile ödeşmiş ol-mak için, hepimizden fazla çalışıyor-lardı.

Akşam olmuş fakat henüz kimseyi bulamamıştık. Filipinlilere göre Ja-ponların orman içinde gizli bir has-taneleri vardı. Ve bu hastanede her-halde güzel hemşireler de bulunur-du.

İlk gece, tek düşman erine bile rastlamadık. Fakat hepimiz sıvrısı-nekler tarafından şişirilmiş birer ba-lona dönmüştük. Luki yarı şaka ya-rı ciddi, ele geçireceği Japon kızına neler yapacağını ballandıra ballandı-ra anlatırken, Filipinliler:

— Yaşa yüzbaşım! diye sevinçle bağırlıyorlardı.

— Kısasa kısas! diye devam edi-yordu Luki. Madem onlar sizin kız-kardeşlerinizin namusu ile oynadı-lar, ben neden onların kızlarına ay-nı şeyi yapmayayım?

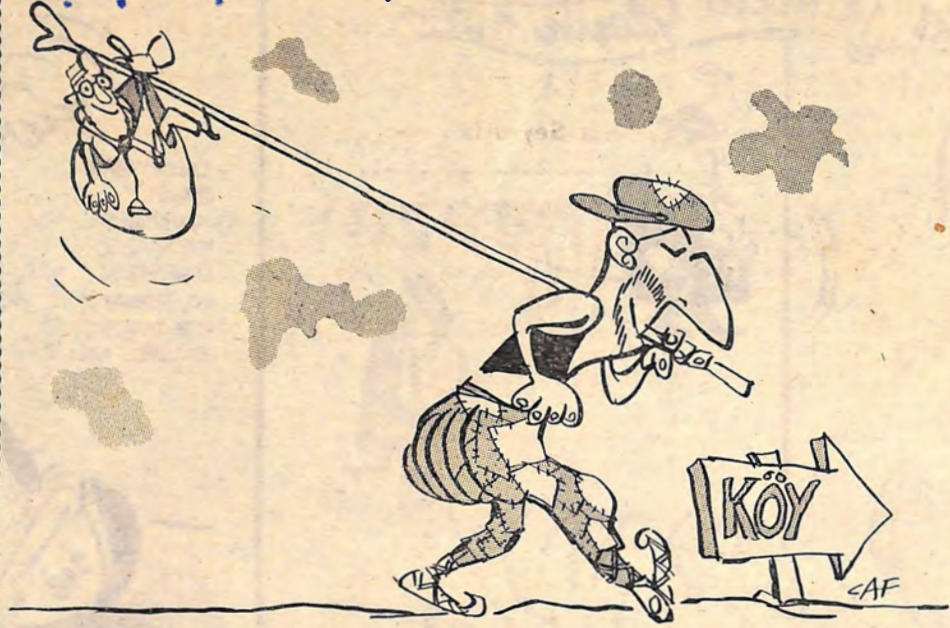
Askerler birbirlerine:

— Yüzbaşı çok kızmış, diyorlardı. Aklına koyduğunu yapmadan siniri-nin geçmesine imkân yok!

— Bir kaç Japon askeri öldürse, belki sakinleşir.

— Bu bir namus şeref meselesi birader... Öldürmekle olacak iş mi? İle kısasa kısas yapsın ki, yatışsın.

Her köye bir doktor gönderilecek. — Gazeteler —

Yazısız

Sonunda ünlü gizli hastanenin ye-rini bulduk. Bir hamlede daldık iç-çeri! Hastane personelini topladık ki ne görelim? Yaşı ve miyop bir doktor, korkudan yarı ölü hale gel-miş dört hastayla, korkunç derecede şişman bir kız olan hastabakıcı-dan ibaret değil mi? Mübarek kız değil, dev anası!

Hastabakıcıyı bir odaya kapatan Filipinliler:

— Kız emrinize hazır yüzbaşım! diye Luki'ye geldiler. Vereceğiniz ce-zayı anlattık: «Ne yapalım, kader... Madem bir namus ödeşmesi olacak erlerimizin yaptıkları hatanın hesa-bını vermeye hazırım» dedi.

O hazırdı ama, galiba henüz Luki hazır değildi. Bir Japon kıza yakala-yıp intikam almak için çırpınan o değildi sanki. Yerinde duramayan Luki gitmiş, yerine Luki'nin iskele-ti gelmişti. Omuzları çöktük, yüzü asık! Kara kara düşündüğüne bakı-lırsa cema Japon kızına değil, Luki'ye verilecekti sanki!

Filipinli erler gelip:

— Kız, vereceğiniz cezayı sabırsız-lıkla bekliyor yüzbaşım, dedikçe Lu-ki:

— Benim ne günahım vardı ki karşıma bu dev anasını çıkardın Tanrım? diye inliyordu.

İnliyordu ama, prestijini kurtar-

mak için verdiği sözü yerine getir-mekten başka çaresinin olmadığını da biliyordu.

— Akşama... dedi bir gün. Akşama hepimizin gözleri önünde cezasını vereceğim onun!

Akşam oldu, Luki'yi bulmak müm-kün olmadı. Filipinli askerlerin ara-yışına, hayâl kırıklığına uğrayan hastabakıcı kız bile katıldı. Ancak iki gün sonra, adanın taa öbür u-cunda Luki gizlendiği bir kulübede bitkin bir halde bulundu!

Zil sesiyle anılarından sıyrılıp, kapıyı açtım. Gelenler Luki ile eşiy-di. Girdiler. Eşim likör dağıtırken, Luki son derece şişman olan karı-sının arkasından:

— Birinden kurtulduk, birine çat-tık, dedi. Neler yediğini bir görsen aklın durur!

Derin derin iç çektikten sonra de-vam etti:

— Hani bir kaç kilo daha alsa, e-sir ettiğimiz o hastabakıcıdan farkı kalmıyacak.

Sirtını dostça okşayarak:

— Üzülme, dedim. Kaderinde o-lanın kaşığına çıkarmış. Birinin yü-zünden ordudan firar ettin, diğeri-nin yüzünden nikâh dairesine gir-din!

Bill Blondy'den çeviren:
Süheylâ AYKUT

— Araba ile dolaşmaktan bıkmış, artık kucakta dolaşıyor!..

BU MİLLET ATACAĞIM DEDİ Mİ ATAR AĞBI NİHAYET BİZ DE AYA PATLICAN DOLMASI ATTIK Dolmaları atan lokantacı Seyfullah efendi müşahade altına alındı.

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1970 — YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

Bu bayram kurban keseni parmakla gösterecekler!

**Parmağı olmayanlara başka kolaylıklar
düşünüyor.**

MUTLU BİR VATANDAŞ — İşte kurbanımı sırtlamış götürün mutlu bir vatandaş. Götürüp kesecek, fakat kendi yiyecek... (Foto: Bayram)

İSTANBUL — (Çok acele) Maalesef kurbanların bu yıl çok pahalı olması yüzünden, koyun, keçi, eşek, at ve katır satışları çok durgun geçmekte, evine kurbanlık koyun alanlar parmakla gösterilmektedir. Bir koyunun 1500 liraya çıkması ilgilileri kızdırmış, Belediye halkı et yerine makarna yemeye davet etmiştir... Fiyatları kırmayan celeplerle halk arasında kanlı çarpışmalar olmaktadır... Şimdiye kadar kaç kurbanın verildiği kesin olarak bilinmemektedir... Çok kanlı geçeceği anlaşılan bu bayramda kesen ve kesilenlerin tam listesi bayram ertesi gazetelerle yayınlanacaktır.

GEZEN KAMBUR'UN YAZDIĞI (SEN SEN) ADLI ŞARKI GÜFTESİ AYVANSARAY FESTİVALİNDE BİRİNCİ OLDU

Her sene yapılan Ayvansaray Müzik Festivalinde Gezen Kambur'un (Sen Sen) adlı güftesi maalesef birinci olmuştur... İşte güfte:

Sen, sen,
Bir de ben...
Kuşlar öterken,
İkimiz giderken
Yemek yerken,
Derken,
Telefunken...

OLAY DÜNYADA NASIL DUYULDU?

Türkiye'den Ay'a patlican dolması atması haberi bütün dünyada önce çok hafif duyulmuş, daha sonra kuvvetli duyulmaya başlamıştır... Dünyada bütün feza istasyonlarına Ay'dan şöyle bir ses gelmiştir: «Dikkat... Dikkat... Şu anda Ay'da fıstığı üzümü bol ve Türkiye'den kepece ile atılmış sıcak sıcak bir porsüyon patlican dolması var...» Daha sonra ses susmuş, biraz geçince de ikinci bir anons duyulmuştur: «Beye bir de pilâv üstü ver!»

ATAN YAKALANIYOR

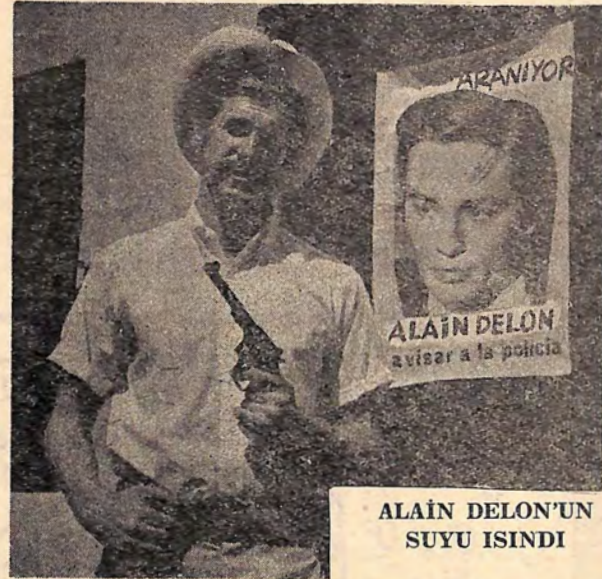
Bu haberi nedense en son olarak Türkiye duymuş ve hemen patlican dolmasını Ay'a atan aranmaya başlamıştır... İyi koku alan ekipler kısa bir zamanda Seyfullah efendinin lokantasını basmışlar ve Seyfullah füze dolması hazırlarken tencerenin başında enselenmiştir... Şaşırın Seyfullah: «Buyrun beyler salomumuz var» derken mevcutlu olarak dolmalarla birlikte cipe atı-

İŞTE SEYFULLAH — Bir dolmayla tarihe geçti. (Foto: Dolmalık Biber)

larak dışışleri feza dairesine götürülmüş ve kaybedilmiştir... **SEYFULLAH NE DEDİ?**

Elleri yağlı olarak yakalanan feza dolmacısı her şeyi inkâr etmiş ve bütün milletin iftihar ettiği olay hakkında şunları söylemiştir: «Ben dolmaları tencereye atarken Ay'a gitti. Kabahat ben de değil, içine koyduğum baharatlarıdır... Formülünü veremem, yoksa herkes aynı dolmadan atmaya kalkar!» Bu lafların ne mânaya geldiğini şimdi bütün dünya âlimleri enayi gibi araştırmaktadırlar...

**ALAIN DELON'UN
SUYU ISINDI**

Kıralk katil Zaguriç elinde tabancası avının başında... Artık hayatı kaymak üzere bulunan Alain Delon hâlâ esrarını muhafaza etmekte ısrar ededursun, her geçen dakika etrafındaki ağ daralıyor... Yazık, efendi ve parlak çocuktuk... Yapmasaydı... Kendi inekliği...

(Foto: Kıralk katil)

UVANIN BEYLER NE AYAKLARA GELİYORUZ!

KORKUÇ ŞEBEKE — Ortopedist numarasıyla yurda kaçak ayak sokan Lütfü Ayakbaşı hudutta binlerce ayakla yakalanmış ve ayakları bağlanarak ayakta olarak nezarete getirilmiştir... Gizli yapılan soruşturmada Lütfü'nün bu ayaklarla bir ayaklanma hazırladığı ve el ayak çekildikten sonra herkesi ayaklandıracağı anlaşılmıştır... Tahkikat derinleştirilince Lütfü'nün Ebu El Ayakz gizli cemiyyetinden olduğu ve Orta Doğu'daki birçok ayaklanmayı tahrik ettiği çakılmıştır. Yukarıdaki resimde Lütfü'yü ve ayaklarını görüntö-

sunuz.

(FİKRA)

ZONK

Komandolar yürüyormuş...
Talebeler yürüyormuş...
İşçiler yürüyormuş...
Peki herkes yürürken kim
Duracak... Nasıl?...

B.

— Olmaz, dedi içinden, mendil çıkarırken düşebilir.

Sonra, ceketinin iç cebine koydu. Ona da:

— Olmaz, dedi, düğmesi yok, kayabilir...

En munasip yer olarak ceketinin yan cebini beğendi. Bir eliyle de sımsıkı tutardı. Ve buradan çıkar çıkmaz dosdoğru kumaşçıya, oradan terziye, vakit kalırsa kunduracıya...

O gün maaş aldığı için tüm memurlar saat dörtten itibaren çıkmaya başladılar. Ama İlyas efendi, tam saati saatine çıktı. Dalrenin kapısından adımı attığı zaman, saat tam beşi gösteriyordu...

Önce lacivert bir kumaş seçti. Onu en yakın terziye bıraktı. Rica etti:

— İki gün içinde hazır olsun, dedi.

Sonra ayakkabıya uğradı. Bağcıklı bir siyah ayakkabı seçti. Bir de kravat aldı yoldan. Ama onların hiçbirini kullanmamaya söz verdi kendine. Pantalonu dikilip bitecek, hepsini birden giyecekti... Artan parasını da saydı, hesapladı. Aysonuna dek kendisine yetirdi.

Ah şu evin kirası biraz daha az olsaydı...

O günün şerefine ne zamandır yapmadığı bir şey yaptı. Gece dışarıya çıktı. Her taraf pırıldı. Bir lokantada karnını doyurmaya karar verdi. İki çeşit et yemeği seçti, bir de salata. Arkasından karın...

Ohhh, dünya vardı bel...

Tütüncünün önünde çok düşündü. Ama bir sigara almaya karar verdi. Bu kadar büyük bir mutluluğu içkiyle kutlayamıyor, hiç olmazsa sigarayla kutlamalıydı... Kadın parmağı gibi narin sigaralardan bir tanesini çekti, ağzına koydu. Kırk yıllık tiryakiler gibi sigarasını yakıtı ve ilk nefesini çekti. İlk nefesle beraber bir öksürük nöbetidir başladı. Gözlerinden yaşlar boşandı... Sigarayı alçak bir duvarın üstünde ezdikten sonra:

— Berbat ettim yediklerimi de, dedi...

Yol boyunca yürüdü. Cam şam tatlısı istedi, şam tatlısı aldı. Camı

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

findık istedi, findık aldı... Babasının sözü geldi aklına:

«Allah devlete millete zeval vermesin» derdi... O da tekrarlardı:

«Allah devlete, millete zeval vermesin». Vermesin ki, İlyas efendi şam tatlısı yesin...

Yolda bir ara Yakup beyi gördü. Daha doğrusu Yakup bey onu görmüştü:

— Hayrola İlyas efendi? diye sordu...

— Hayır, geziyorum...

— Demek geziyorsunuz... Benim bir âdetim vardır, her ay başı yapındırım.

— Anlamadım...

— Yâni, şey yaparım. Giderim meyhanenin birine iyice kafayı çekerim. Haydi sen de gel, arkadaş ol bana!...

— Hayır, ben gelmiyeyim.

— Gel canım!... İstersen içmezsin... Şey iç, bira iç sen. İstersen gazoz iç, konuşuruz canım...

İlyas efendi eve gidip de ne yapacaktı? Razi oldu. İkisi yola düştüler. Yakup bey, bu yakınlarda kendisinin tanıdığı bir meyhane olduğunu söylüyordu. On dakika ya yürüdüyü, ya yürümediler, meyhaneye vardılar. Ay başı olduğu için meyhane hayli kalabalıktı. Garson onlara köşede, uzun bankaların üzerinde bir yer bulabildi. Pisti bu meyhane. Her tarafta köfte kokusu vardı. Küçük masaların üzeri artıklarla doluydu. Uzun sakallı, berduş kılıklı kişiler çoğunluğu teşkil ediyordu. Cızırtılı bir plâk zamanın

şarkılarından birini bağıra bağıra söylüyordu. Arada bir garsonun sesi duyuluyordu:

— Bir piyaz, doldur yarım şarap daha! diyordu...

Okkalı müşteriler için, garsonun sesi de okkalı çıkıyordu:

— Yap Rıza ağabeyime bir böbrek ızgara!...

İki piyaz, iki köfte, bir de cacık söylediler... Yakup bey kendisi için bir kilo şarap ısmarladı. İlyas efendi için de:

— Bir bira, dedi.

Hiç seslenmedi İlyas efendi. Zaten buraya tıptı tıptı gelmekle, bira içmeye razı olmuş demektir. Biraz sonra sımsiyah köfteler geldi. Yanlarında da maydanozlu soğanlar...

Yakup bey bardağını doldurdu:

— Şerefe! dedi.

Yakup bey bardağın tümünü, İlyas efendi de yarısını içti...

— Evet dünya varmış...

— Vallahi İlyas bey kardeşim, yarın birgün toprak olacağız. Hani Ömer Hayyam diyor ki, bilir misin Ömer Hayyam'ı, bilmezsin. Toprak olacağız diyor, içimize şarap dolduracaklar diyor, şarap testisi olmadan önce biz içelim değil mi kardeşim şarabı? Amma sen şarap içmiyorsun ki. Oysa ki öyle hoş. İnsan bir kadehçik içen canım. Hem birayla karışınca daha nefis olur. İstersen doldurayım bir kadeh? Ha ne dersin?

— Teşekkür ederim, dedi İlyas efendi.

— Yok canım. Artık biz arkadaş

olduk, hattâ kardeş olduk. Ver ver bardağını bana!...

İlyas efendinin sanki kelime de garcığındaki hayır kelimesi kaybolmuştu âdeta. Seslenmedi. Yakup bey bardağın yarısını şarapla doldurdu. Tekrar kaldırdılar:

— Şerefe!...

— Arkadaş işte böyle memurluk. Ay başını ipe çekersin, olur ay başı, sonra yine ay başını ipe çekersin. Allah çektiirmesin ama, ömrün çekmekle geçer. Ay başına dek bu gecenin hayâliyle yaşarım ben... Şarabı kadehime nasıl boşaltacağımı, dudaklarıma nasıl götüreceğimi düşünürüm. Vallahi düşünüyorum da elin adanları bizim altmış senede yaşadığımızı altmış günde yaşıyorlar be!... Nasıl para yiyorlar barlarda, sazlarda, meyhanelerde... Olmalı para anasını satayım, yaşamalı. Amma bir gün bile yaşayamazsın memurlukta. Çünkü, yarın sabah karı tuz deyince yüreğin cız eder. Onun için bizim gibi küçük memurların en lüks meyhanesi burasıdır... Sen bakma şu yamalı pantolonlulara, belki onlar da memurdur. Senin gibi, benim gibi felektan bir gece çalıyorlardır... İçelim değil mi?

Nasıl dediğim gibi mi, şarapla bira enfes oluyor?... Amma bunun yanı sıra yağurt da ister. Söyleylim değil mi? Hey garson, bize bir porsiyon da yağurt. Hem şu boş köfte tabağını kaldır, bize pırlaza yap... Testi olacağız arkadaş testi!... Bizim karı iyi, iyi kadın... Üç de çocuk var. Biri ilkokul üçe gidiyor. Biri birinci sınıfta, öteki daha ufak... Kayınvalide de benim yanımda... Konuşsana biraz yahu. Hiç konuştuğun yok...

İlyas efendi konuşacaktı ama, ne konuşsundu?...

— Babam derdi ki, dedi...

— Babam memurdu değil mi?

— Evet... Memur olan bir insan kendi parasıyla içki içmemelidir, derdi...

— Demek baban hiç içki içmezdi?

— İçmezdi...

— Pekiyi, şimdi baban nerede?

— Söyledim, öldü...

— Yâni mezarda. İçmemiş de babandan ne kalmış sana? Bir şey kalmış mı? Vallahi ben onu bunu bilmem, içen de bir, içmeyen de. Hattâ diyorum ki, kendi kendime, hiç olmazsa ayda iki kere içmeliyim diyorum...

Doğru söylüyordu Yakup bey... Babası ömrü boyunca bir kere içki içmişti, o da başkasının kesesinden. Pekiyi, babası içki içmemiş, sigara içmemiş, ne kalmıştı elinde?... Ne bırakmıştı ona?... Zavallı anacığına sadece emekli maaşı olarak kuru ekmek parası bırakmıştı...

Sigarasını çıkardı. Yakup bey hayretle:

— Sen sigara içen miydin yahu? dedi.

— Bugünün şerefine aldım...

— Öyleyse içelim şerefe!...

İlyas efendinin başı dönmeye başlamıştı. İkinci şişe şarabı söylediler. Bu kez İlyas efendi birası şarap içmeye başladı...

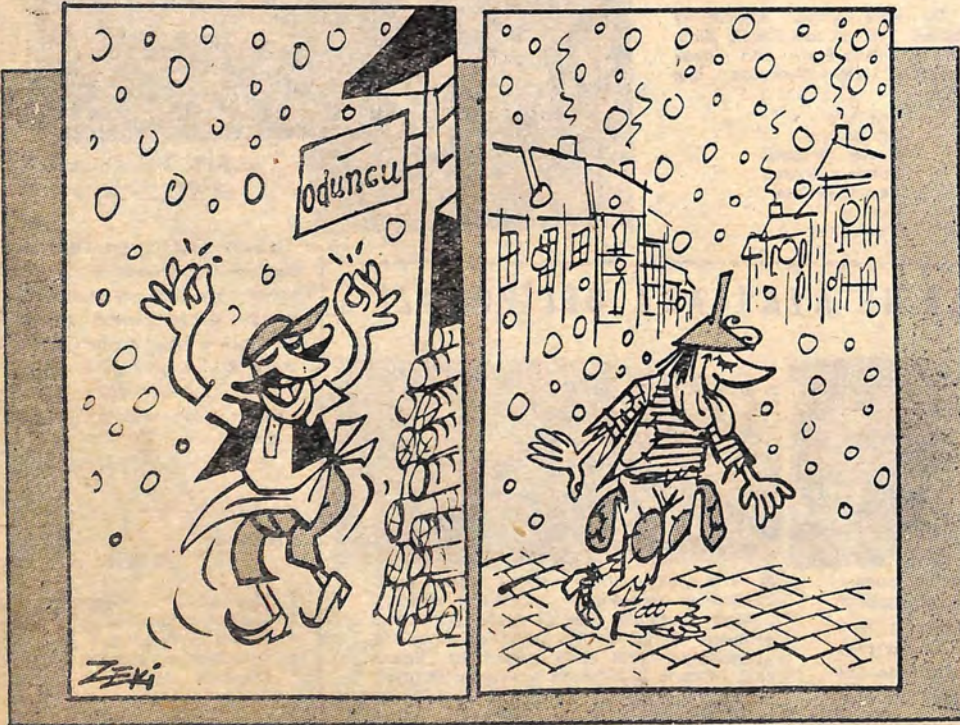
— Nasıl İlyas efendi, dünya varmış değil mi kardeşim, diyordu Yakup bey boyuna...

— Şerefe!...

Acaba cebindeki paranın tesiriyle mi böyle konuşuyordu İlyas efendi, yoksa içtiği şarabın tesiriyle mi? Parasının tesiriyle olsa gerek. Çünkü, daha önce Kerim efendiyle de içmişti. Ama o zaman ne sesi çıkmıştı, ne de soluğu. Hem dünya da bu kadar mutlu görünmemişti ona... Öyleyse paranın mutlusuydu şimdi o... Evet paranın... Parası olunca insan daha bir başka türlü oluyordu. Şaraba başka türlü bakıyordu, insanlara başka türlü bakıyordu... Hattâ kadın bile düşünüyordu... Nereden de gelmişti yine aklına o hizmetçi...

(Devamı var)

Akl hastaları çoğalıyor. — Gazeteler —

Oynayanlar.....

Ve oynatanlar!...

AF OLA SÜRÇ-Ü LİSANIMIZ

BU ŞEHR-İ STANBUL Kİ...

Tiyatro: Devekuşu.
Derleyen: Haldun Taner.
Sahneye koyan: Çetin İpekkaya.
Müzik: Selmi Andak - Altan İrtel.
Dekor - Kostüm: Zeki Alasya.
Oynayanlar: Zeki Alasya, Metin Akpınar, Ahmet Gülhan, Cihat Tamer, Oya Mella, Yalçın Gülhan, Bilge Ş. Ayverdi, Meral Aral, Hayri R. oğlu.

«Devekuşu Devekuşu
Kanadın var yerdesin
Hörgücün yok devesin
Kumdan çıkmaz hiç başın
Sen ne kaypak nesnesin»
Başı çıkmayanlara ithaf oluna.
Böyle başladı bütün ekip oyuna.
«Bu şehir-i İstanbul ki bi misli

bahadır.
Bir sengine yekpare acem mülkü fedadır.

Olsun neden olmasın, ama niye sadece Acem mülkü şair Nedim efendi? Bütün dünya feda olsun bir tek taşına. Ne var ki görelim bakalım ne yapmışız biz bu güzel İstanbul'a? «Kulüp 12» nin rahat iskemlelerine oturalım salon kararsın, sahne aydınlanın, genç ve sevimli kızlar, delikanlılar çıkıp ortaya, anlatsınlar bize şairlerimizin neler dediklerini, dünki bugünkü İstanbul şehri üstüne.

«Piliçlere düşkün çulsuzun biri
Cinsel sapık serseri
Beyfendi aynı yolu tuttu mu
Lolita genç ruhlu
Güzel şehrimizin, çirkin insanlarıyla tanışıyoruz şimdi. Kimsesiz ve fakirse bunlar adları; sapık, serseri... Beyfendiye eğer lolitacı, lapsüs yapan anguvazi olan, Oedipus kompleksli ya da melankolik, nevrastenik. Az çalan hürsüz, çok çalan kleptomani.

İçinde bu menem kişilerin yaşadığı İstanbul'un birçok derdi var; elektrik, taşıt, bir de konut. İmarı büyük iş İstanbul'un bu derde dayanmadığı birçok vali ve belediye reisi, dönmek üzere gitti. Baba Haşim örneğin. En sonunda Vali beyimiz bu curcunanın sebeblini bulup çıkardı ortaya. Solcu Lodos.

«Bir tarafta Solcu Lodos
Bir tarafta Vali Poyraz
Lodosun dediği olmuş
Yani işler yine ayaz»

Neler gördü bu şehir. Devri itilâ, devri inhitat, devri saltanat, devri istibdat. Hep bu şehirdi payitaht. Geldi çatı mütareke ve tökezledi Saltanat.

«Biz ki İstanbul şehriyiz
İşte arzederiz halimizi
Türk halkının yüce katına

Mevsim yazdır
919 dur
Ve Teşrinlerinde geçen yılın
Dört düvele teslim ettiler bizi
Gözü kanlı dört düvele
Anadan doğma çırılçıplak»
Manda, diyordu İstanbul. Mustafa Kemal ve Anadolu cevap verdi İstanbul'a:

«Hey gidi deli gönlüm, dedi
Akıllı mutlu sabırlı deli gönlüm
Ya İSTİKLÂL, ya ÖLÜM dedi»
Bundan sonra Ankara oldu Başkent, İstanbul ise şehri ticaret.

Tek parti devri, çok parti devri, 27 Mayıs ve koalisyon sonra da Devri Süleyman. Turistler, devlet bütçeleri, milyonerler, hıpliler, bitnikler, şereflendirdiler İstanbul'u. Ve İstanbul kollarını açtı hepsine bin kocadan arta kalmış bilimem neyi baktır gibi. Gelenlerin içinde pek ünlüsü Onasis ve Onasis'in şarkısı:

«İşte geldim bendeniz
Aristotles Onasis
Jaki hem şeker bir kızdır
Hem de kârlı yatırım
Ben bu işi hem kalbime
Hem Cuntaya danıştım»
Bunca kişiler yanında pek çok da profesyonel dilenci yaşar İstanbul'da.

«Anlaşılan şu dünyada
En kârlı iş dilencilik
Çalışmadan yaşamının
Çaresi de yalancılık
Dilencilik yani seçim
Bak arkadaş iyi dinle
Donla girer sandığa
Hepsi çıkar smokinle»

İstanbul'da yaşamak güzel şeydir yine de. Yedi tepe üstünden bakarsınız altınızdaki Boğaz'a. Ama bir eksiği vardır Boğaz'ın. Köprü gerek köprü, Boğaz'a...

Bu köprü bağlayacak Doğu ile Batıyı birbirine. Bir ucu gülüp bir ucu ağlayacak köprüdür. Bir yanda mini etek, bir yanda siyah çarşaf ve peçe. Bir yanda striptiz, bir yanda setri avret. Bir yanda yobazımız, bir yanda aydınımız.

«Devrimci ve tutucu
Hem çalışkan hem ayak
İşte bizler böyleyiz
Bir acayip nesneyiz»

«Bu şehir-i İstanbul ki bimsizli bahadır
Bir sengine yekpare acem mülkü fedadır.»

Haldun Taner'in duygululuğu, ince zekâsı, Selmi Andak ve Cihat Tamer'in kıvrak müziği ve bomba gibi oyuncular.
Ve güleriz ağlanacak halimize.

Handan SELÇUK

Kurban...

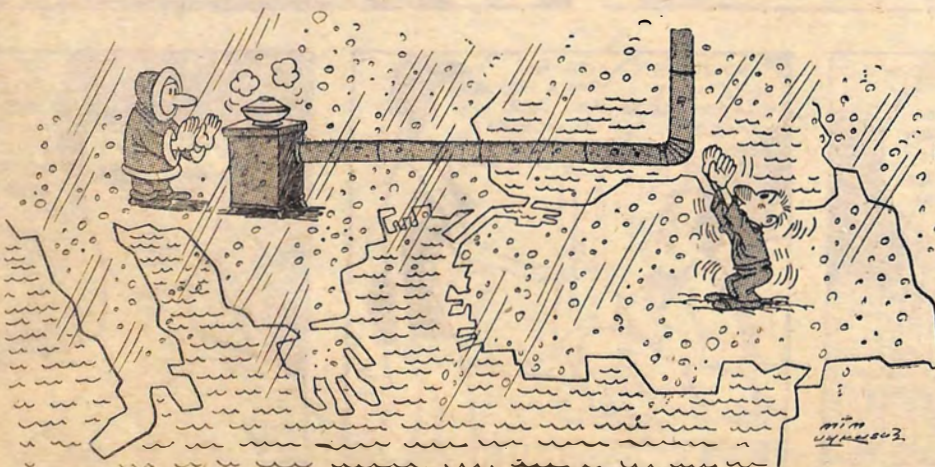
Bayramı!..

KIŞ GELİNCE

Kış gelince İstanbul yokluklar beldesidir:
— Kömürüm yok gazım yok — bu şehrin bestesidir...
Kar yağınca evleri ışıksız bir izbedir,
Suları donar akamaz yaşamak mucizedir...
Kış gelince gecede süslü yosma Beyoğlu,
Kulüpler sıra sıra içi şerhlerle dolu.
Buralarda zevk için binlikler olur feda,
Kişi ertesi güne tıngır elek kalsa da...
Kış gelince sinema gişeleri kuyruktur,
Karaborsa kol gezer bir başına buyruktur...
Kanun nizam tanımaz satıcı bu ilimde,
Bir bilet yirmi lira sinemaskop filimde...
Kış gelince zengini bakarayla eğlenir,
Fakirlerin evinde patlamış darı yenir...
Kimisi İsviçre'nin taşınır dağ köyüne,
Diğeri bulamazken yiyecek bir öğüne...
Kış gelince kömürcü ya kadı, ya sadrazam.
Fiyatlar daim artar soğuklarda muntazam...
Uzay yörüngesinde kasapta et fiyatı,
Et yeme de tek umut çengelinde görmek atı...
Kış gelince velhasıl en emin yer yataktır:
Gündüzün didine en tabii bir haktır.
Yalnız çetele tutup olmamalı zevk deli;
— Çocuk kutsal varlıktır — ama haddi bilmeli...

Samim AGAR

Avrupa' dan kömür alacağız. — Gazeteler —

Yazısız

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :
Divanyolu Klofärer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11
Bu gazete Basın ahlakı yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kâr kârdır

Dükânâ giren küçük kız, vitrindeki çikolata bebekleri göstererek:

- Bir tane verir misiniz? dedi.
- Şekerci sordu:
- Bebek ama hangisinden vereyim? Kız mı olsun, erkek mi?
- Erkek olsun, dedi kız. Onların yenecek daha fazla yerleri var!

Düşünceli hasta

Hasta, endişe ile doktora sor-
du:

- Ameliyatıma çok para gidecek mi doktor?
- Parayı düşünmeyiniz, dedi doktor. Cenaze masrafı yapmak zorunda kalsanız daha mı iyi?
- Ona para kalır mı diye soruştum zaten!

Tuhaf şey

Eczaneden çıkıyordu Yanma sokulan bir arkadaşı:

- Geçmiş olsun, dedi. Neyin var?
- Hiçbir şeyim yok, dedi be-riki. Neden sordun?
- Eczaneden çıkıyordun da...
- Tuhaf şey... Mezarlıktan çıkarken görseydin, öldüm mü sa-nacaktın?

- Şey... Sadece sizin yokluğunuzun gidermeye çalışıyordum madamcığım!..

Yazısız

Kibar koca

Genç kadın, asker kocasının kışlada bulunduğu bir gece, itfaiyeci dostunu eve aldı. Yediler, içtiler, güldüler eğlendiler ve neden sonra sarmaş dolaş yumuşak yatağa girdiler. Fakat evdeki hesap çarşıya uymamıştı. İzin alma yolunu bulan evin erkeği sevinçle kapıyı açmış, asker adamlarıyla merdiven basamaklarını çıkmaya başlamıştı. Korkuyla yerinden sıçrayan kadın, itfaiyeci sevgilisini zar zor gardroba saklayacak bir zaman bulabilmişti. Yatak odasına giren kocasına:

— Hoşgeldin şekerim, dedi. Başım öyle ağrıyor ki, ışığı yakmadan soyun, yanıma geliver.

Kocanın iyi bir günüydü. Karanlıkta soyunup, girdi yatağa. Kısa bir süre sonra da uyudu. Fakat kadının içi hâlâ rahat değildi. Şimdilik tehlikeyi atlattı ama, bir kaç saat sonra ne olacaktı? Dostunun elbiseleri odanın ortasında bir iskemlenin üstünde duruyordu.

Düşündü taşındı, kocasına bir yalan uydurup evden uzaklaştırmaya karar verdi:

— Başım çatlıyor sevgilim, dedi. Köşedeki eczaneden bir aspirin alıversene.

Şefkatli koca kalktı, karanlıkta yeniden giyindi, eczaneye gitti. Gözlerine inanamayan eczacı:

— Mesleği değiştirdiniz mi kuzum? diye sordu. Artık asker değil misiniz?...

Hâlâ uyku mahmurluğundan kurtulamayan adam:

— Neden değiştireyim? dedi. Bir gariplik mi var?

— Hayır, diye kekeleydi eczacı. Üstünüzde itfaiyeci elbisesi var da!...

Uyanık kız

Şato sahibinin kızı ile bahçıvanın kızı bebeklerini almış, bahçede evcilik oynuyorlardı. Bahçıvanın kızından daha zengin olduğunu belirtmek isteyen ev sahibinin kızı:

— Benim bundan başka daha yirmi tane bebeğim var, diye övününce bahçıvanın kızı bir tanecek bebeğini sallayarak:

— İstesem benim de olurdu ama, dedi, doğum kontrol hapı kullanıyorum!

Yanlış sevgi

Çirkinlik örneği evde kalmış iki ihtiyar kız konuşuyordu. Biri, pencereden yemyeşil kırlara bakarak:

- Tabiatı çok seviyorum, dedi. Diğer hayretle sordu:
- Bize bütün yaptıklarına rağmen mi?...

İlgi

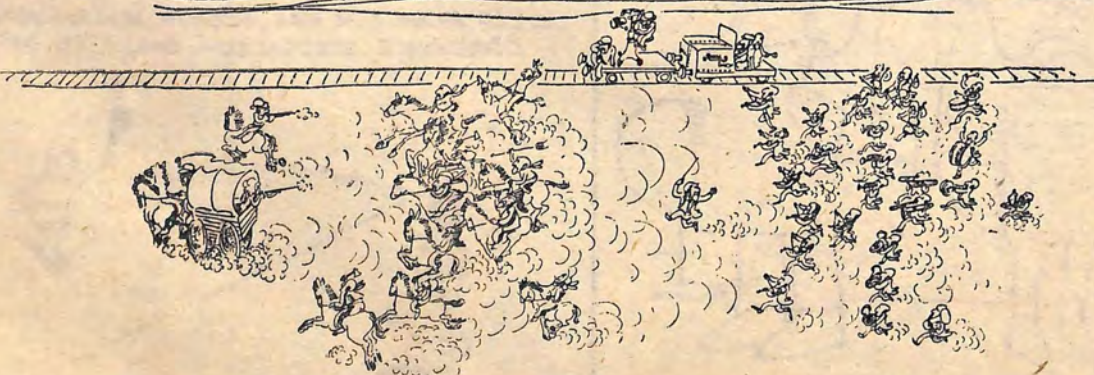
Genç anne gözlerini silerek, otomobil meraklısı oğluna kara haberi verdi:

— Kızkardeşin otomobil altın-
da kaldı!

— Oh ne iyi!.. diye ellerini çırptı küçük yaramaz. Arabanın markası neydi?

- Yemek yemiyecek miyiz?..
- Dur biraz, iştahımız açılсын!..

Yazısız

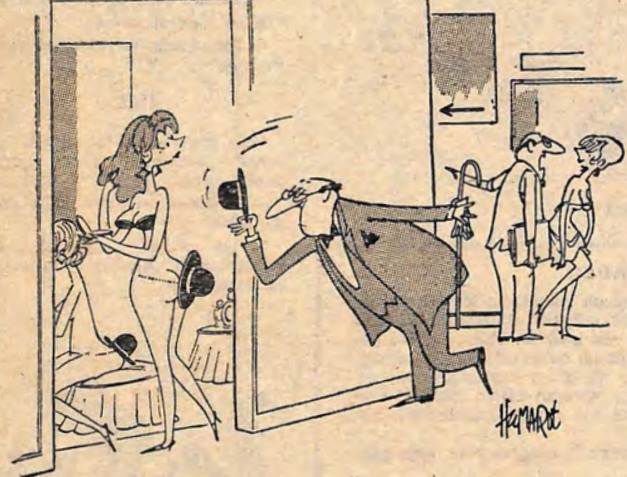

- KÜÇÜK YEĞENİM HİÇ DEĞİŞME-
MİŞ, YÜZÜ HEP AYNI NEŞELİ
HAVAYI TAŞIYOR !.

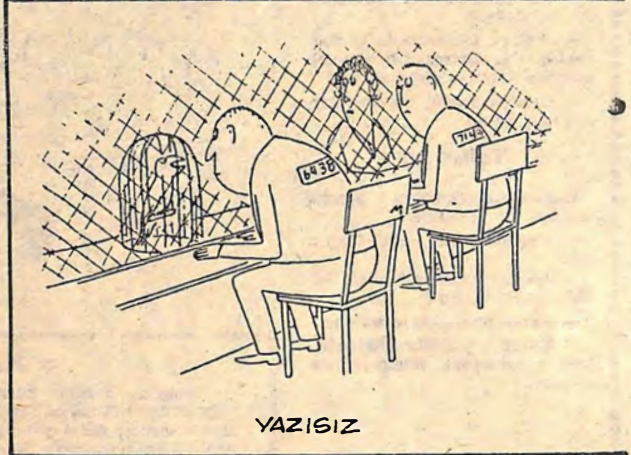
Dünya Karika- türleri

- ARTIK KIPIRDAMAYINIZ .. AÇIK BİR ŞEKİLDE
GÖRMEĞE BAŞLADIM !..

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

- LÂF ARAMIZDA AMA, MÖSYÖ KÜRKÜN FİATINI
ÖĞRENİNCE SİZDEN ÇOK ONU ATEŞ BASACAK !

YAZISIZ

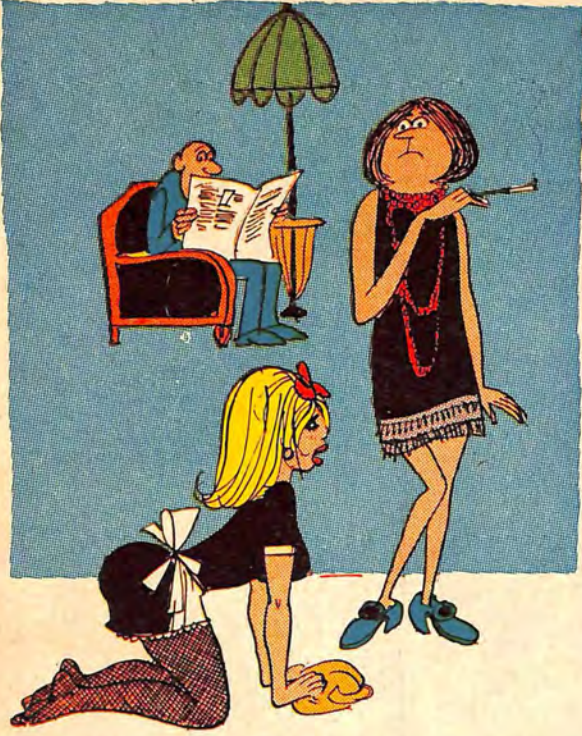
YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

AKBANK

(Ak. : 33)

A K B A B

— AMAN, YERİN TOZUNU İYİ AL KIZIM, KOCAMIN GÖZÜNDEN HIÇ KAÇMAZ '
— HAKLISINIZ MADAM, KİMSENİN GÖREMEYECEĞİ KALÇAMDAKİ BENİ
BİLE HEMEN GÖRDÜ !.

— KADIN DEĞİL
OLMALI ...
ETEĞİ Kİ

— BEN DE METELİKSİZİM ARKADAŞ ... BAŞKA BİR ÖDEME ŞEKLİ
BULMAMIZ GEREKİYOR !..

